

5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΕΓΑΛΑΙ ΩΡΑΙ
ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ.
ΩΡΑ Α'.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Ψαλμὸς Ε'. (5)

Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου. Πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου. Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι Κύριε· τὸ πρῶτ' εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου. Τὸ πρῶτ' παραστήσομαί σοι καὶ ἐπόψει με, ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ. Οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν, ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος. Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἁγίόν σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε, ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια· ἡ καρδία αὐτῶν ματαιία. Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιούσαν· κρῖνον αὐτοὺς ὁ Θεός. Ἀποπεσάτωσαν

5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΡΕΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ
ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ.
ΩΡΑ Α'.

Ἐλᾶτε, ἅς προσκυνήσουμε, καὶ ἅς προσπέσουμε στὸν Βασιλιά μας, τὸ Θεό.

Ἐλᾶτε, ἅς προσκυνήσουμε, καὶ ἅς προσπέσουμε στὸν Χριστό, τὸν Βασιλιά καὶ Θεό μας.

Ἐλᾶτε, ἅς προσκυνήσουμε, καὶ ἅς προσπέσουμε σ' αὐτόν, στὸν Χριστό, τὸν Βασιλιά καὶ Θεό μας.

ΨΑΛΜΟΣ Ε'. (9-11).

Κύριε, δέξου στ' αὐτιά σου τὰ λόγια μου, δεῖξε κατανόηση στὴν κραυγή μου, δῶσε προσοχή στὴ φωνή τῆς δεήσεώς μου, Ἐσύ πού εἶσαι ὁ Βασιλιάς μου καὶ ὁ Θεός μου. Διότι σ' ἐσένα θά προσευχηθῶ, Κύριε· τὸ πρῶτ' θά ἀκούσεις τὴ φωνή μου, τὸ πρῶτ' θά σταθῶ μπροστά σου καὶ θά μοῦ ρίξεις βλέμμα στοργικό· διότι Ἐσύ δέν εἶσαι Θεός πού θέλεις τὴν ἀνομία· Δέν θά παραμείνει κοντά σου ἄνθρωπος πού ἐπινοεῖ πονηρίες, οὔτε θά μπορέσουν νά σταθοῦν μπροστά στά μάτια σου ἄνθρωποι παράνομοι. Ἐσύ μισεῖς ὅλους αὐτούς, πού διαπράττουν τὴν ἀνομία· θά ἐξολοθρεύσεις ὅλους ὅσοι ψεύδονται συστηματικά. Τὸν ἄνθρωπο τὸν πολεμοχαρῆ καὶ δόλιο τὸν ἀποστρέφεται (τὸν σιχαίνεται) ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὅμως βασιζόμενος στό πολύ ἔλεός σου, θά εἰσέλθω στὸν οἶκό σου, θά προσκυνήσω στό Ναό σου τὸν ἅγιο μέ τό φόβο σου. Κύριε, ὁδήγησέ με στό δρόμο τῆς δικαιοσύνης σου, εἰς πείσμα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνε τὴν πορεία μου πρὸς ἐσένα. Διότι στό στόμα τῶν ἐχθρῶν μου δέν ὑπάρχει ἀλήθεια, ἡ καρδιά τους εἶναι διεφθαρμένη. Ὁ λάρυγγάς τους εἶναι ὀρθάνοιχτος

ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν, ἔξωσον αὐτούς· ὅτι παρεπύκρναν σε Κύριε. Καὶ εὐφρανθείησαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ, εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς. Καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου. Ὅτι σὺ εὐλογῆσεις δίκαιον, Κύριε, ὡς ὄπλω εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς.

Ψαλμὸς ΚΒ' (22).

Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει· εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν. Ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με, τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν. Ὁδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ· ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ. Ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταῖ με παρεκάλεσαν. Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξ ἐναντίας τῶν θλιβόντων με. Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον μὲ ὡσεὶ κράτιστον. Καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Καὶ τὸ κατοικεῖν μὲ ἐν οἴκῳ Κυρίου, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμὸς ΚΣΤ'. (26).

Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτὴρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω; Ἐν τῷ ἐγγίξειν ἐπ' ἐμὲ

τάφος, μὲ τίς γλῶσσες τους μιλοῦν δόλια (πονηρά)· καταδίκασέ τους, Θεέ μου· Μακάρι νὰ ἀποτύχουν τὰ δόλια σχέδιά τους· σύμφωνα μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν τους διώξε τους μακριὰ διότι σέ ἔχουν πικρᾶνει, Κύριε, πάρα πολύ. Εἶθε νὰ εὐφραίνονται ὅλοι πού ἐλπίζουν σ' ἐσένα· Νὰ ἀγάλλονται αἰῶνια καὶ νὰ κατασκηνώσεις ἀνάμεσά τους, καὶ ἔτσι θὰ καυχῶνται γιὰ σένα, ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν τὸ ὄνομά σου. Γιατί ἐσύ θὰ εὐλογῆσεις τὸν δίκαιο, Κύριε, μᾶς στεφανώνεις μὲ τὴν εὐνοιά σου ὡς ὄπλο προστασίας.

ΨΑΛΜΟΣ ΚΒ'. (22).

Ὁ Κύριος εἶναι ποιμένας μου (βοσκός μου), καὶ δέν θὰ μοῦ λείψει τίποτε· σέ τόπο χλοερὸ μὲ ἐγκατέστησε. Σέ νερά πού ἀναπαύουν μὲ ἔθρεψε, καὶ ἐπανάφερε τὴν ψυχὴ μου, πού λιποψυχοῦσε. Μὲ ὀδήγησε σέ δρόμους ἀρετῆς πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματός του. Καὶ ἂν ἀκόμη πορευθῶ μέσα σέ σκιά θανάτου, δέν θὰ φοβηθῶ κανένα κακό, διότι ἐσύ, Κύριε, εἶσαι μαζί μου. Διότι ἡ ποιμαντικὴ σου ράβδος (τιμωρητικὴ) καὶ ἡ βακτηρία σου (ράβδος πού στηρίζει), αὐτές θὰ μὲ παρηγοροῦν. Ἐτοίμασες μπροστά μου τραπέζι σέ πείσμα αὐτῶν πού μὲ θλίβουν. Μοῦ ἄλειψες μὲ ἀρωματικὸ λάδι τὸ κεφάλι μου, καὶ τὸ ποτήρι σου εἶναι γεμάτο μὲ μεθυστικὸ ποτό τῆς εὐτυχίας. Καὶ τὸ ἔλεός σου θὰ μὲ καταδιώκει (θὰ μὲ ἀκολουθεῖ) ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου, καὶ ἔτσι θὰ παραμείνω (σάν νὰ κατοικῶ) στό Ναὸ τοῦ Κυρίου γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα.

ΨΑΛΜΟΣ ΚΣΤ'. (26)

Ὁ Κύριος εἶναι φωτισμός μου καὶ Σωτὴρας μου, ποιόν νὰ φοβηθῶ; Ὁ Κύριος εἶναι ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ ποιόν νὰ δειλιάσω; Ἐνῶ μὲ ἐπλησίαζαν ἄνθρωποι μὲ

κακοῦντας, τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου, οἱ θλίβοντές με καὶ οἱ ἐχθροί μου, αὐτοὶ ἠσθένησαν καὶ ἔπεσον. Ἐὰν παρατάξῃται ἐπ' ἐμὲ παρεμβολή, οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδιά μου. Ἐὰν ἐπαναστῇ ἐπ' ἐμὲ πόλεμος, ἐν ταύτῃ ἐγὼ ἐλπίζω. Μίαν ἠτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω· τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Τοῦ θεωρεῖν με τὴν τεργνότητα Κυρίου, καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ. Ὅτι ἔκρουσέ με ἐν σκηνῇ αὐτοῦ, ἐν ἡμέρᾳ κακῶν μου ἐσκέπασέ με, ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ἐν πέτρᾳ ὑψώσέ με· καὶ νῦν ἰδοὺ ὑψώσε κεφαλὴν μου ἐπ' ἐχθρούς μου. Ἐκύκλωσα, καὶ ἔθυσσα ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀλαλαγμοῦ, ἄσω καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ. Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου, ἧς ἐκέκραξα· ἐλέησόν με καὶ εἰσάκουσόν μου. Σοὶ εἶπεν ἡ καρδιά μου· Κύριον ζητήσω· ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου· τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω· Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου. Βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ. Ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με. Νομοθέτησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ ὁδήγησόν με ἐν τριβῶ εὐθείᾳ, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου. Μὴ παραδῶς με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με. Ὅτι ἐπανέστησάν μοι μάρτυρες ἄδικοι, καὶ ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἑαυτῇ. Πιστεύω τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου

κακές διαθέσεις, γιὰ νὰ φᾶνε τίς σάρκες μου, ξαφνικά αὐτοὶ πού μέ ἐχθρεύονταν καὶ μέ ἔθλιβαν, ἔξασθένησαν καὶ ἔπεσαν στή γῆ. Ἐὰν παραταχθεῖ ἐναντίον μου ὀλόκληρο στράτευμα, δέν θά φοβηθεῖ ἡ καρδιά μου. Ἐὰν ξεσηκωθεῖ ἐναντίον μου πόλεμος, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περιπτώση ἐγὼ θά ἔχω ἐλπίδα (σωτηρίας). Μία παράκληση ἔκαμα στὸν Κύριο καὶ αὐτὴν θά ζητῶ διαρκῶς· νὰ κατοικῶ στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Γιὰ νὰ βλέπω τὴ χαροποιό ὁμορφιά τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ ἐπισκέπτομαι τό Ναό τόν ἅγιό του. Διότι στὸν καιρό τῆς δυστυχίας μου μέ ἔκρουσε στή σκηνή του (στή Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου), μ' ἐσκέπασε στό πιό ἀπόκρυφο μέρος τῆς Σκηνῆς του (στά Ἅγια τῶν Ἁγίων), καὶ μέ ἐξύψωσε σάν ἐπάνω σέ στερεό βράχο· καὶ τώρα, νά, ὑψώσε τὴν κεφαλὴ μου ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ τώρα περιφέρομαι γύρω ἀπὸ τό θυσιαστήριο σάν σέ λιτανεία, καὶ θά θυσιάσω στή Σκηνή του θυσία εὐχαριστίας μέ ἀλαλαγμούς, θά ὑμνῶ καὶ θά παίζω μουσικά ὄργανα γιὰ τόν Κύριο. Εἰσάκουσε, Κύριε, τὴ φωνή μου πού ὑψώνω σ' ἐσένα, ἐλέησέ με καὶ εἰσάκουσέ με. Σ' ἐσένα εἶπε ἡ καρδιά μου· τόν Κύριο θά ἀναζητήσω, σέ ἀναζητεῖ τό πρόσωπό μου (ὅλη ἡ ὑπαρξή μου)· Ἀναζητῶ, Κύριε τό πρόσωπό σου. Μὴν ἀποστρέψῃς τό πρόσωπό σου ἀπὸ μένα, καὶ μὴν ἀπομακρυνθεῖς ὀργισμένος ἀπὸ μένα τό δούλο σου. Γίνε βοηθός μου, μὴ μέ ἀποδιώξεις καὶ μὴ μέ ἐγκαταλείψεις Θεέ καὶ Σωτήρα μου. Διότι ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου μέ ἐγκατέλειψαν καὶ ὁ Κύριος μέ ἀνέλαβε. Γίνε νομοθέτης μου στό δρόμο σου, Κύριε, καὶ ὁδήγησέ με στὸν ἴσιο δρόμο, εἰς πείσμα τῶν ἐχθρῶν πού μέ ἀπειλοῦν. Μὴ μέ παραδώσεις στή διάθεση

ἐν γῆ ζώντων. Ὑπόμεινον τὸν Κύριον, ἀνδρίζου,
καὶ κραταιούσθω ἡ καρδιά σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν
Κύριον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα,(γ').

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα... Ἀπολυτίκιον.

Ἀπεστρέφετο ποτέ, ὁ Ἰορδάνης ποταμός, τῇ
μηλωτῇ Ἐλισαιέ, ἀναληφθέντος Ἡλιοῦ, καὶ
διηρεῖτο τὰ ὕδατα ἔνθεν καὶ ἔνθεν· καὶ γέγονεν
αὐτῷ ξηρὰ ὁδὸς ἡ ὑγρά, εἰς τύπον ἀληθῶς τοῦ
Βαπτίσματος, δι' οὗ ἡμεῖς τὴν ῥέουσιν, τοῦ βίου
διαπερῶμεν διάβασιν, Χριστὸς ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνη,
ἀγιάσαι τὰ ὕδατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; Οὐρανόν,
ὅτι ἀνέτειλας τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης.
Παράδεισον, ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς
ἀφθαρσίας. Παρθένον; ὅτι ἔμεινας ἀφθορος.
Ἀγνὴν Μητέρα; ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις
Υἱόν, τὸν πάντων Θεόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις· καὶ
ῥήγγυται ὁ Ἰορδάνης, καὶ τῶν ἰδίων ναμάτων

αὐτῶν πού μέ θλίβουν. Διότι ξεσηκώθηκαν ἐναντίον μου
μάρτυρες ἄδικοι (συκοφάντες), ψευδολογοῦν γιὰ χάρι τῶν
δικῶν τους ἀδίκων συμφερόντων. Πιστεύω ὅτι θά δῶ τὰ
ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου στή γῆ τῶν ζωντανῶν (σ' αὐτή τῆ ζωῆ).
Περίμενε, ψυχή μου, τόν Κύριο, δειξε ἀνδρεία, καί ἄς παίρ-
νει δύναμη ἡ καρδιά σου, καὶ περίμενε ὑπομονητικά τόν
Κύριο.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα,(γ').

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα ...Ἀπολυτίκιο.

Κάποτε στράφηκε πίσω ὁ Ἰορδάνης ποταμός μέ τή μη-
λωτῇ (προβιά, δέσμα προβάτου) πού ἐπῆρε ὁ Ἐλισσαῖος
ἀπό τόν Προφήτη Ἡλία πού ἀναλήφθηκε, καὶ διαχωρίζο-
νταν τὰ νερά ἀπό ἐδῶ καί ἀπό ἐκεῖ· Καί ἔγινε γιὰ χάρι του
στεγνός δρόμος ὁ ὑγρός ποταμός, ἀληθινά ὡς προεικόνιση
τοῦ Βαπτίσματος, μέ τή βοήθεια τοῦ ὁποίου διασχίζουμε
τή ρευστή (ἄστατη) πορεία τῆς ζωῆς μα· ὁ Χριστός φάνηκε
στόν Ἰορδάνη, γιὰ νά ἀγιάσει τὰ νερά.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τί (πῶς) νά σέ ὀνομάσουμε, Χαριτωμένη; Οὐρανό; Ναί!
διότι ἀνέτειλες τόν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης· Παράδεισο; διό-
τι βλάστησες τό ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· Παρθένο; διότι
ἔμεινες ἀφθορη (μέ τή γέννηση)· Ἀγνή Μητέρα; διότι κρά-
τησες στήν ἀγία ἀγκάλιά σου Υἱό, τόν Θεό τῶν πάντων·
Αὐτόν ἰκέτευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Τροπάρια.

Σήμερα τῶν ὑδάτων (τῶν νερῶν) ἀγιάζεται ἡ φύση καί
κόβεται στά δύο ὁ Ἰορδάνης, καί ἀναχαιτίζει τή ροή τῶν

ἐπέχει τὸ ρεῦμα, Δεσπότην ὁρῶν ῥυπτόμενον.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς
 Ἰορδάνου καὶ Ἐρμωνιέμ. (Τό αὐτό).

Ὡς ἄνθρωπος ἐν ποταμῷ ἦλθες, Χριστέ
 Βασιλεῦ, καὶ δουλικὸν Βάπτισμα λαβεῖν, σπεύδεις
 ἀγαθέ, ὑπὸ τῶν τοῦ Προδρόμου χειρῶν, διὰ τὰς
 ἁμαρτίας ἡμῶν φιλόνηρωπε.

Στίχ. Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε
 ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν. (Τό αὐτό).

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ,
 ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, ἦλθες Κύριε,
 μορφὴν δούλου λαβών, Βάπτισμα αἰτῶν, ὁ μὴ
 γνοὺς ἁμαρτίαν. Εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ
 ἐφοβήθησαν· σύντρομος γέγονεν ὁ Πρόδρομος, καὶ
 ἐβόησε λέγων· Πῶς φωτίσει ὁ λύχνος τὸ Φῶς; πῶς
 χειροθετήσῃ ὁ δοῦλος τὸν Δεσπότην; Ἁγίασον ἐμέ
 καὶ τὰ ὕδατα Σωτήρ, ὁ αἶρων τοῦ κόσμου τὴν
 ἁμαρτίαν.

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΛΕ'. 1-10).

Τάδε λέγει Κύριος· Εὐφράνθητι ἔρημος
 διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος, καὶ ἀνθείτω ὡς
 κρίνον. Καὶ ἐξανθήσει, καὶ ὑλοχαρήσει, καὶ
 ἀγαλλιάσεται τὰ ἔρημα τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἡ δόξα
 τοῦ Λιβάνου ἐδόθη αὐτῇ, καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Καρμήλου,
 καὶ ὁ λαὸς μου ὄψεται τὴν δόξαν Κυρίου, καὶ τὸ
 ὕψος τοῦ Θεοῦ· Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνειμέναι, καὶ

δικῶν του ρευμάτων βλέποντας τὸν Κύριο νὰ λούζεται
 (σάν νὰ ἦταν ἀκάθαρτος).

Στίχ: Γι' αὐτὸ θὰ σέ θυμηθῶ (καὶ θὰ σέ ἐπισκεφθῶ)
 ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ἰορδάνη καὶ ἀπὸ τὰ ὄρη τοῦ Ἐρμών.

Ὡς ἄνθρωπος ἦλθες στὸν ποταμὸ, Χριστέ, Βασιλιά·
 καὶ βιάζεσαι, Ἀγαθέ, νὰ λάβεις ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Προδρό-
 μου, τὸ βάπτισμα, πού προοριζόταν γιὰ τοὺς δούλους σου,
 γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, Φιλόνηρωπε.

Στίχ. Σέ εἶδαν τὰ νερά, Θεέ μου, σέ εἶδαν τὰ νερά καὶ
 φοβήθηκαν. (Τό ἴδιο).

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Πρὸς (τὸν Πρόδρομο) πού ὁ Προφήτης τὸν ὀνομάζει
 «Φωνὴ πού φωνάζει στὴν ἔρημο, ἐτοιμάστε τὸ δρόμο τοῦ
 Κυρίου», ἦλθες, Κύριε, ἀφοῦ πῆρες μορφὴ δούλου, ζητώ-
 ντας βάπτισμα, Ἐσύ πού δέν γνώρισες ἁμαρτία. Σέ εἶδαν
 τὰ νερά κι ἐφοβήθηκαν, ἔγινε ἔντρομος ὁ Πρόδρομος, κι
 ἐφώναξε λέγοντας· Πῶς νὰ φωτίσει ὁ λύχνος (τὸ καντήλι)
 τὸ φῶς; Πῶς νὰ ἀπλώσει τὸ χέρι γιὰ εὐλογία ὁ δοῦλος στὸν
 Κύριο; Ἁγίασε, Σωτήρα κι ἐμένα καὶ τὰ νερά, ἐσύ πού ση-
 κώνεις τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου.

Ἀναγνώσματα.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΛΕ'. 1-10).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Νὰ εὐφραίνεσαι ἐσύ ἡ διψασμένη
 ἔρημος, ἃς ἀγάλλεται ἡ ἔρημος, καὶ ἃς ἀνθίσουν σ' αὐτὴν
 κρίνα. Καὶ θὰ ἀνθίσουν καὶ θὰ γεμίσουν ἀπὸ πλούσια
 βλάστηση, καὶ θὰ ἀγάλλονται οἱ ἔρημιές τοῦ Ἰορδάνη· καὶ
 θὰ δοθεῖ στὴν ἔρημο αὐτῇ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου καὶ ἡ τιμὴ
 τοῦ Καρμήλου, καὶ ὁ λαὸς μου θὰ δεῖ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου
 καὶ τὴ μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ. Πάρτε δύναμη, χέρια

γόνατα παραλελυμένα. Παρακαλέσατε, καὶ εἶπατε τοῖς ὀλιγοψύχοις τῆ διανοία, ἰσχύσατε καὶ μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι, καὶ ἀνταποδώσει, αὐτὸς ἤξει καὶ σώσει ἡμᾶς. Τότε ἀνοιχθήσονται ὀφθαλμοὶ τυφλῶν, καὶ ὠτα κωφῶν ἀκούσονται. Τότε ἀλείται χωλὸς ὡς ἔλαφος, καὶ τρανὴ ἔσται γλῶσσα μογγιλάλων, ὅτι ἐρράγη ἐν τῆ ἐρήμῳ ὕδωρ, καὶ φάραγξ ἐν γῆ διψώση. Καὶ ἔσται ἡ ἄνυδρος εἰς ἔλη, καὶ εἰς τὴν διψῶσαν γῆν πηγὴ ὕδατος ἔσται, ἐκεῖ ἔσται εὐφροσύνη ὀρνέων, ἐπαύλεις σειρήνων, καὶ καλάμη καὶ ἔλη. Καὶ ἔσται ἐκεῖ ὁδὸς καθαρὰ, καὶ ὁδὸς ἀγία κληθήσεται, οὐ μὴ παρέλθῃ ἐκεῖ ἀκάθαρος, οὐδὲ ἔσται ἐκεῖ ὁδὸς ἀκάθαρος, οἱ δὲ διεσπαρμένοι πορεύονται ἐπ' αὐτῆς, καὶ οὐ μὴ πλανηθῶσι. Καὶ οὐκ ἔσται ἐκεῖ λέων, οὐδὲ τῶν πονηρῶν θηρίων, οὐ μὴ ἀναβῆ εἰς αὐτήν, οὐδὲ μὴ εὐρεθῆ ἐκεῖ, ἀλλὰ πορεύονται ἐν αὐτῇ λελυτρωμένοι, καὶ συνηγμένοι διὰ Κύριον. Καὶ ἀποστραφήσονται, καὶ ἤξουσιν εἰς Σιών μετ' εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν· ἐπὶ γὰρ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν αἴνεσις καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ εὐφροσύνη καταλήψεται αὐτούς· ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός.

ἐξασθενημένα καὶ γόνατα παραλελυμένα. Παρηγορήστε καὶ πείτε τοὺς ὀλιγόψυχους στή διάνοια· Ἐνδυναμωθεῖτε καὶ μὴ φοβᾶσθε, νά, ὁ Θεὸς μας ἀποδίδει δικαιοσύνη, καὶ τώρα θά ἀποδώσει σ' ἐμᾶς τό δίκαιο, αὐτὸς θά ἔλθει καὶ θά μᾶς σώσει. Τότε θά ἀνοιχθοῦν τά μάτια τῶν τυφλῶν, καὶ τά αὐτιά τῶν κουφῶν θά ἀκούσουν. Τότε ὁ χωλός (ὁ κουτσός) θά πηδᾷ ὡς ἔλαφι καὶ θά ρητορεύει ἡ γλῶσσα τῶν κωφαλάλων· διότι θά ἀναβλύσει στήν ἔρημο νερό, καὶ θά ἀνοιχθεῖ φαράγγι γεμάτο μέ νερό στήν πρὶν διψασμένη γῆ. Καὶ θά μετατραπεῖ σέ ἔλη (λίμνες) ἡ γῆ πού ἔστερεῖτο τό νερό, καὶ στή διψασμένη γῆ θά ὑπάρχει πηγὴ νεροῦ· ἐκεῖ θά εὐφραίνονται τά πουλιά τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ θά ὑπάρχουν κατοικίες γιά τίς σειρήνες (στρουθοκάμηλοι ἢ μικρά ᾠδικά πουλιά) καὶ ὑδροχαρεῖς καλαμιές καὶ λίμνες. Καὶ θά ὑπάρχει ἐκεῖ δρόμος καθαρός, καὶ θά ὀνομασθεῖ ὁδὸς ἀγία· δέν θά πατήσῃ ἐκεῖ ἀκάθαρος, οὔτε θά ὑπάρχει ἐκεῖ δρόμος ἀκάθαρος· καὶ οἱ διασκορπισμένοι στήν ἐξορία θά ἐπιστρέψουν βαδίζοντας ἐπάνω σ' αὐτή τὴν ὁδό, καὶ δέν θά χάσουν τό δρόμο τους. Καὶ δέν θά ὑπάρχει ἐκεῖ λιοντάρι, οὔτε κανένα ἀπό τά βλαβερά θηρία θά ἀνεβεῖ ἐπάνω σ' αὐτήν, οὔτε θά βρεθεῖ ἐκεῖ· ἀλλὰ θά περιπατοῦν ἐπάνω σ' αὐτήν λυτρωμένοι καὶ συναγμένοι ἀπό τόν Κύριο· Καὶ θά ἐπιστρέψουν καὶ θά ἔλθουν στή Σιών μέ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση· καὶ (θά αἰωρεῖται) εὐφροσύνη αἰώνια ἐπάνω ἀπό τά κεφάλια τους· διότι ἐπάνω ἀπό τά κεφάλια τους (θά αἰωρεῖται) ὕμνος καὶ χαρά, καὶ θά κυριαρχεῖ σ' αὐτούς ἡ εὐφροσύνη· ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτούς κάθε πόνος, λύπη καὶ στεναγμός.

Πράξεις Αποστόλων. (Κεφ. ΙΓ'. 25-32).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὡς ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον ἔλεγε· Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι, οὐκ, εἰμὶ ἐγώ, ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται μετ' ἐμέ, οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι· Ἄνδρες ἀδελφοὶ υἱοὶ γένους Ἀβραάμ, καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἀπεστάλη. Οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οἱ Ἄρχοντες αὐτῶν, τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν Προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν Σάββατον ἀναγινωσκομένας, κρίναντες ἐπλήρωσαν. Καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὐρόντες, ἠτήσαντο Πιλάτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν. Ὡς δὲ ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου ἔθηκαν εἰς μνημεῖον, ὃ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Ὅς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλήμ, οἵτινες νῦν εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν. Καὶ ἡμεῖς ἡμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς Πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην. Ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον (Γ'. 1-6).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς κηρῦσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας καὶ λέγων· Μετανοεῖτε, ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ ῥηθεις διὰ

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων: (ΙΓ'. 25-32).

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, καθὼς ἐκπλήρωνε ὁ Ἰωάννης τὴν ἐπὶ γῆς πορεία του, ἔλεγε· Ποιὸς νομίζετε ὅτι εἶμαι; δὲν εἶμαι ἐγώ (ὁ Μεσσίας), ἀλλὰ νά, ἔρχεται μετὰ ἀπὸ μένα Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἐγώ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὸ ὑπόδημα τῶν ποδιῶν του νά λύσω. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀπόγονοι τῆς γενιᾶς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ὅσοι ξένοι ἀνάμεσά σας σέβονται τὸ Θεό, σ' ἐσᾶς ἐστάλθηκε τὸ μήνυμα αὐτῆς τῆς σωτηρίας. Διότι οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ οἱ ἄρχοντές τους ἀγνοώντας Ἐκεῖνον, ἀφοῦ τὸν δίκασαν, ἐκπλήρωσαν τὶς προφητεῖες τῶν Προφητῶν, πού ἀναγινώσκονται κάθε Σάββατο (στή συναγωγή), καὶ χωρὶς νά βροῦν καμμιά αἰτία θανάτου, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νά θανατωθεῖ (ὁ Χριστός). Καὶ ὅταν ἐκτέλεσαν ὅλα τὰ γραμμένα γι' αὐτόν, τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ Σταυρό καὶ τὸν ἔβαλαν σὲ μνήμα· ὁ Θεὸς ὁμως τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Καὶ αὐτὸς ἐμφανίσθηκε γιὰ πάρα πολλές ἡμέρες, σ' αὐτοὺς πού ἀνέβηκαν μαζί του ἀπὸ τῆ Γαλιλαία στὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ ὁποῖοι εἶναι τώρα μάρτυρές του (κήρυκες) πρὸς τὸ λαό. Κι ἡμεῖς λοιπὸν σᾶς φέρνουμε τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία, πού δόθηκε στοὺς Πατέρες μας. Διότι αὐτὴν τὴν ὑπόσχεση ἔχει ἀκπληρώσει ὁ Θεὸς σ' ἡμᾶς, τὰ τέκνα ἐκείνων, μέ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ (μέ τὸ νά ἀναστήσει τὸν Χριστό).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον (Γ'. 1-6).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἔρχεται ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς στὴν ἐρημο τῆς Ἰουδαίας κηρύττοντας καὶ λέγοντας· Μετανοεῖτε· διότι πλησίασε ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Αὐτός εἶναι πού προφητεύθηκε ἀπὸ τὸν Προφῆτη Ἡσαΐα, πού

Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, ἡ δὲ τροφή αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον. Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἱεροσόλυμα καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία καὶ πᾶσα ἡ περιχώρος τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δούλον σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Πληρωθῆτω τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15-16).

Κοντάκιον.

Ἐν τοῖς ῥείθροις σήμερον τοῦ Ἰορδάνου, γεγωνῶς ὁ Κύριος, τῷ Ἰωάννῃ ἐκβοᾷ· Μὴ δειλιάσης βαπτίσει με· σώσαι γὰρ ἤκω, Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστον.

Κύριε ἐλέησον Μ'. (40κις).

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ

λέγει· «Φωνὴ ἀνθρώπου πού φωνάζει στὴν ἐρημο, ἐτοιμάστε τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, κάνετε ὀμαλοὺς τοὺς δρόμους πού θά περάσει». Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Ἰωάννης εἶχε ἔνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ ζώνη δερματίνη γύρω ἀπὸ τὴ μέση του, καὶ ἡ τροφή του ἦταν ἀκρίδες καὶ μέλι ἀπὸ ἄγριες μέλισσες. Τότε ἐβγαῖναν ὅλοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ ἀπὸ τὰ περιχώρα τοῦ Ἰορδάνη, καὶ βαπτίζονταν ἀπ' αὐτὸν στὸν Ἰορδάνη ἐξομολογούμενοι τὶς ἁμαρτίες τους.

(Κύριε), κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου (τὴν πορεία μου) σύμφωνα μὲ τὸ λόγο σου, καὶ ἄς μὴ κυριαρχήσει ἐπάνω μου καμμιά ἁμαρτία.

Λύτρωσέ με ἀπὸ συκοφαντίες ἀνθρώπων καὶ θά τηρήσω τὶς ἐντολές σου.

Μέ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου φώτισέ με ἐμένα τὸ δούλο σου, καὶ δίδαξέ με τὰ δικαιώματά σου (τί ἀπαιτεῖς ἀπὸ μένα).

Ἄς γεμίσει τὸ στόμα μου ἀπὸ τὸν ὕμνο σου, Κύριε, γιὰ νὰ ὑμνήσω τὴ δόξα σου, ὅλη τὴν ἡμέρα τὴ μεγαλοπρέπειά σου.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 15-16).

Κοντάκιον.

Σήμερα ὁ Κύριος, ἀφοῦ ἦλθε στὰ ρεῦματα τοῦ Ἰορδάνη, φωνάζει στὸν Ἰωάννη· Μὴ δειλιάσεις νὰ με βαπτίσεις, διότι ἦλθα νὰ σώσω τὸν Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστο.

Κύριε, ἐλέησον. (40 φορές).

Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ πού σέ κάθε καιρὸ καὶ κάθε ὥρα

ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντα καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, αὐτός Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώματα ἄγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐνοίας κάθαρον καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὀδηγούμενοι καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεήσει ἡμᾶς.

Εὐχή.

Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν

προσκυνεῖσαι καὶ δοξάζεσαι στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ, πού εἶσαι μεγαλόψυχος, πολυέλεος, πολυεύσπλαγχνος, πού ἀγαπᾷς τοὺς δικαίους καὶ ἐλεεῖς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πού καλεῖς ὅλους στὴ σωτηρία μὲ τὴν ὑπόσχεση τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, Ἐσὺ ὁ ἴδιος, Κύριε, δέξου μὲ συμπάθεια καὶ τίς δικές μας προσευχές αὐτὴ τὴν ὥρα, καὶ καθοδήγησε τὴ ζωὴ μας σύμφωνα μὲ τίς ἐντολές σου. Ἀγίασε τίς ψυχές μας, ἐξάγνισε τὰ σώματά μας, διόρθωσε τοὺς λογισμοὺς μας, καθάρισε τὰ διανοήματά μας, γλύτωσέ μας ἀπὸ κάθε θλίψη καὶ ἀπὸ συμφορές καὶ πόνο. Περιτείχισέ μας μὲ τοὺς ἀγίους σου Ἀγγέλους, ὥστε φρουρούμενοι καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸ στράτευμά τους, νά φτάσουμε στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν τέλεια γνώση τῆς ἀπρόσιτης (ἀπλησίαστης) δόξας σου, διότι εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ' .).

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς νά φθαρεῖς τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Ὁ Θεὸς νά μᾶς σπλαχνισθεῖ, καὶ νά μᾶς εὐλογήσει, νά ἐμφανίσει τὸ πρόσωπό του σ' ἐμᾶς, καὶ νά μᾶς ἐλεήσει.

Εὐχή.

Χριστέ, Ἐσὺ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, πού φωτίζεις καὶ ἀγιάζεις κάθε ἄνθρωπο πού ἐρχεται στὸν κόσμον, ἄς

κόσμον, σημειώθητω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον, καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Προκαταρκτικά. (Σελίς 36).

Ψαλμὸς ΚΗ'. (28).

Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὺς κριῶν. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ· προσκυνήσατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐλῇ ἁγία αὐτοῦ. Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων· ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντησε· Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν. Φωνὴ Κυρίου ἐν ἰσχυί, φωνὴ Κυρίου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ. Φωνὴ Κυρίου συντριβοντος κέδρους, καὶ συντριψὲι Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου καὶ λεπτυνεῖ αὐτάς, ὡς τὸν μόσχον τὸν Λίβανον, καὶ ὁ ἠγαπημένος ὡς υἱὸς μονοκερώτων. Φωνὴ Κυρίου διακόπτοντος φλόγα πυρός. Φωνὴ Κυρίου συσσειόντος ἔρημον· καὶ συσσεισει Κύριος τὴν ἔρημον Κάδδης. Φωνὴ Κυρίου καταρτιζομένη ἐλάφους καὶ ἀποκαλύψει δρυμούς, καὶ ἐν τῷ Ναῶ αὐτοῦ πᾶς τις λέγει δόξαν, Κύριος τὸν κατακλυσμὸν κατοικεῖ, καὶ καθιεῖται Κύριος Βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, Κύριος ἰσχύν τῷ λαῶ αὐτοῦ δώσει, Κύριος εὐλογήσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

σημειωθεῖ σ' ἐμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ὥστε μέσα ἀπ' αὐτὸ νὰ δοῦμε τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτο (τὸ ἄφθαστο, τὸ ἀπλησίαστο), καὶ κατεύθυνε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας στὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν σου, μέ τις πρεσβείες (δεήσεις) τῆς πάναγνης Μητέρας σου, καὶ ὄλων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ Γ'. (Τρίτη).

Προκαταρκτικά. (Σελίδα 36).

ΨΑΛΜΟΣ ΚΗ'. (28).

Προσφέρετε στὸν Κύριο, ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ, προσφέρετε στὸν Κύριο ἀρνιά προβάτων. Προσφέρετε στὸν Κύριο δόξα καὶ τιμὴ. Προσφέρετε στὸν Κύριο δόξα στό ὄνομά του· προσκυνήστε τὸν Κύριο μέσα στὴν ἁγία αὐλή του (τοῦ Ναοῦ). Βροντές ὡς φωνὴ Κυρίου ἀντηχοῦν στὰ νερά ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα. ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξος βρόντησε· ὁ Κύριος ἐξαπέλυσε τίς βροντές του ἐπάνω στὰ πολλά νερά. Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἀντηχεῖ μέ δύναμη, ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἀντηχεῖ μέ μεγαλοπρέπεια. Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου συντριβεῖ τίς κέδρους, πράγματι θά συντριψὲι ὁ Κύριος τίς πανύψηλες κέδρους τοῦ Λιβάνου, καὶ θά τίς θρυματίσει ὅπως τὸ χρυσὸ μόσχο, (πού συνέτριψε ὁ Μωυσῆς στό Σινά), καὶ ὁ ἀγαπημένος λαὸς τοῦ Ἰσραήλ θά εἶναι ἀτάραχος ὡς νεαρός μονόκερος (φανταστικό ζῶο μέ σῶμα ἀλόγου καὶ ἕνα πανίσχυρο κέρατο ἐπάνω στὴ μύτη του). Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου (ἡ βροντὴ) διακόπτει τὴ φλόγα τῆς ἀστραπῆς. Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου σειεῖ (συγκλονίζει) τὴν ἔρημο. Ναί, θά σειεῖ ὁ Κύριος τὴν ἔρημο τῆς Κάδδης. Ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου τρομάζει τίς ἔγκυες ἐλαφίνες, καὶ τίς κάνει νὰ

Ψαλμός ΜΑ'. (41).

Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός. Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα· πότε ἤξω, καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ; Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος, ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐν τῷ λέγεσθαί μοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ποῦ ἐστιν ὁ Θεός σου; Ταῦτα ἐμνήσθην, καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι διελεύσομαι ἐν τόπῳ σκηνῆς θαυμαστῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως ἤχου ἑορτάζοντος. Ἴνα τί περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἵνα τί συνταράσσεις με; Ἐλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ, σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου. Πρὸς ἐμαυτὸν ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη· διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου, καὶ Ἐρμωνίειμ, ἀπὸ ὄρους μικροῦ. Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρακτῶν σου. Πάντες οἱ μετεωρισμοί σου, καὶ τὰ κύματά σου ἐπ' ἐμὲ διήλθον. Ἡμέρας ἐντελεῖται Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νυκτός ὡδὴ αὐτῷ παρ' ἐμοί, προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου· ἐρῶ τῷ Θεῷ, Ἀντιλήπτωρ

γεννοῦν πρόωρα, καὶ ἀπογυμνώνει δάση, ἐνῶ τὴν ἴδια ὥρα στό Ναό τοῦ Θεοῦ ὄλοι τὸν δοξάζουν μέ ἡρεμία· Ὁ Κύριος κατοικεῖ μέσα στόν κατακλυσμό, καὶ κάθεται ὁ Κύριος (μέσα στά μαινόμενα στοιχεῖα τῆς φύσεως) ὡς Βασιλιάς αἰώνιος, ὁ Κύριος θά δώσει δύναμη στό λαό του, ὁ Κύριος θά εὐλογήσει τό λαό του μέ εἰρήνη.

ΨΑΛΜΟΣ ΜΑ'. (41)

Ὅπως τό διψασμένο ἐλάφι τρέχει στίς πηγές τῶν νερῶν, παρόμοια ποθεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐσένα, Θεέ μου. Δίψασε ἡ ψυχὴ μου γιά τόν Θεό τόν ἰσχυρό, τόν ζωντανό· πότε θά ἔλθω (στό Ναό τῆς Ἱερουσαλήμ) καὶ θά ἐμφανισθῶ μπροστά στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ; Τά δάκρυά μου ἔγιναν γιά μένα ψωμί νύχτα καὶ ἡμέρα, ἐπειδὴ (οἱ ἐχθροί μου) μοῦ λένε καθημερινά· Ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου; Αὐτά θυμήθηκα καὶ ξεχύθηκε ἡ ψυχὴ μου σέ προσευχὴ ἀνακουφίσεως· Διότι πέρασα ἀπό τόν τόπο τῆς θαυμαστῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου μέχρι τόν οἶκο τοῦ Θεοῦ μέ φωνή ἀγαλλιάσεως καὶ δοξολογίας ἀνάμεσα σέ φωνές αὐτῶν πού γιορτάζουν· Γιατί εἶσαι περίλυπη, ψυχὴ μου, καὶ γιατί μέ ἀναστατώνεις; Ἔχε τὴν ἐλπίδα σου στό Θεό, γιατί πάλι θά τόν δοξολογήσω· εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ προσώπου μου (τῆς ὑπάρξεώς μου) καὶ ὁ Θεός μου. Μέσα μου ἡ ψυχὴ εἶναι ταραγμένη, γι' αὐτό θά σέ θυμηθῶ ἀπό τὴ χώρα τῶν πηγῶν τοῦ Ἰορδάνη καὶ ἀπό τὰ ὄρη τοῦ Ἐρμών, ἀπὸ τό μικρό ὄρος ὅπου βρίσκομαι. (Ἐδῶ πού ἀναπηδᾷ ὀρμητικός ὁ Ἰορδάνης), ἡ μιά ἄβυσσος (μεγάλη ποσότητα νεροῦ) καλεῖ τὴν ἐπόμενη ἄβυσσο μέ τὴ φωνὴ τῶν καταρακτῶν σου. Ὅλα τά νερά πού αἰωροῦνται καὶ τά κύματά σου ἔπεσαν ἐπάνω μου. Ὅμως θά ἔλθει ἡμέρα πού θά στείλει ὁ Κύριος

μου εἶ· Διατί μου ἐπελάθου, καὶ ἵνα τὶ σκυθρωπάζων πορεύομαι, ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου· Ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ ὄστᾶ μου, ὠνειδίζον με οἱ ἐχθροί μου· Ἐν τῷ λέγειν αὐτοὺς μοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεός σου; Ἴνα τὶ περίλυπος εἶ, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἵνα τὶ συνταράσσεις με; Ἐλπίσον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.

Ψαλμὸς Ν'. (50).

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 34-35).

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα, (γ').

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα... Ἀπολυτίκιον.

Ἀπεστρέφετο ποτέ... Ἀπολυτίκιον. Σελίς 39).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ἡ τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, τοῦ Προφήτου, καὶ ὑπὲρ πάντας τιμηθέντος τοῦ Προφήτας, ἐτρόμαξε νῦν χεὶρ δεξιὰ, ὅτε ἐθεάσατό σε τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν καθαίροντα κόσμου ἁμαρτήματα, καὶ ἀγωνία συσχεθεὶς ἐβόα· Οὐ τολμῶ προσψαῦσαι Λόγε τῆς κορυφῆς σου· αὐτὸς

τό ἔλεός του σ' ἐμένα, καὶ τὴν ἐπόμενη νύχτα (ἀμέσως) ἐγὼ θὰ ἀναπέμψω ὕμνο, προσευχὴ στό Θεό τῆς ζωῆς μου· Θὰ πῶ στό Θεό· Εἶσαι βοηθός μου· γιατί μ' ἐλησμόνησες; καὶ γιατί περιπατῶ σκυθρωπός, ὅταν μέ καταθλίβει ὁ ἐχθρός μου; Ἐνῶ αἰσθανόμεν νά συντριβόνται τὰ κοκκαλά μου, μέ περιγελοῦσαν οἱ ἐχθροί μου· Ὅταν καθημερινά μου ἔλεγαν· Ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου; Γιατί εἶσαι περίλυπη, ψυχὴ μου, καὶ γιατί μέ ἀναστατώνεις; Ἔχε τὴν ἐλπίδα σου στό Θεό καὶ θὰ ἔλθει στιγμή πού θὰ τόν δοξολογήσω (γιά τὴ βοήθειά του)· αὐτὸς εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ὑπάρξεώς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ψαλμὸς Ν'. (50).

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα, (γ').

Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα... Ἀπολυτίκιον.

«Ἀπεστρέφετο ποτέ...». Ἀπολυτίκιο. (Σελίδα 39).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Θεοτόκε, ἐσύ εἶσαι ἡ ἀληθινή κληματαριά, πού βλάστησες τὸν καρπὸ τῆς ζωῆς. Ἐσένα ἱκετεύουμε, πρέσβευε, Κυρία, μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ὄλους τοὺς ἁγίους, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Τροπάρια.

Τό δεξιὸ χέρι τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, τοῦ Προφήτου πού τιμήθηκε περισσότερο ἀπὸ ὄλους τοὺς Προφήτες, τρόμαξε τώρα, ὅταν εἶδε ἐσένα τὸν Ἀμνὸ (τὸ ἄρνι) τοῦ Θεοῦ, πού καθαρίζεις τοῦ κόσμου τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ἀφοῦ κυριεύθηκε ἀπὸ ἀγωνία φώναζε· Δέν τολμῶ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, νά ἀγγίξω τὴν κορυφή σου (τὸ

ἀγίασόν με, καὶ φώτισον οἰκτίρμον· αὐτὸς γὰρ εἶ ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἑρμωνιέμ. (Τό αὐτό).

Ἡ Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἑαυτὴν ἡμῖν σήμερον, ἀδαιριέτως πεφανέρωκεν· ὁ μὲν γὰρ Πατήρ, ἑναργῆ μαρτυρίαν τῷ συγγενεῖ ἐπεφώνησε, τὸ Πνεῦμα περιστερᾶς ἐν εἰκόνι κατέπτη οὐρανόθεν· ὁ Υἱὸς τὴν ἄχραντον κορυφὴν τῷ Προδρόμῳ ὑπέκλινε, καὶ βαπτισθεὶς, τὸ ἀνθρώπινον ἐκ δουλείας ἐρρύσατο, ὡς φιλάνθρωπος.

Στίχ. Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν. (Τό αὐτό).

Δόξα ... Καὶ νῦν...

Ἐρχόμενος μετὰ σαρκός, πρὸς Ἰορδάνην Κύριε, βαπτισθῆναι θέλων, ἐν σχήματι ἀνθρώπου ζωοδότα, ἵνα τοὺς πλανηθέντας ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγχνος, πάσης μηχανῆς καὶ παγίδος τοῦ δράκοντος, ῥυσάμενος φωτίσης, ἐκ Πατρὸς μεμαρτύρησαι, τὸ δὲ θεῖον Πνεῦμα, περιστερᾶς ἐν εἶδει σοι ἐπέστη. Ἄλλ' οἴκισον ψυχαῖς ἡμετέραις σαυτὸν, φιλάνθρωπε.

Προκείμενον.

Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν.

Στίχ. Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Προφητεία Ἡσαΐου. (Α' . 16-20)

κεφάλι σου)· ἀντίθετα, Ἐσὺ ἀγίασέ με καὶ φώτισέ με, Εὐσπλαχνε· διότι Ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶσαι ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Στίχ: Γί' αὐτό θά σέ θυμηθῶ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ἰορδάνη καὶ τοῦ Ἑρμών. (Τό ἴδιο).

Ἡ Ἁγία Τριάδα, ὁ Θεός μας, μᾶς ἐφανέρωσε τὸν ἑαυτό της σήμερα, χωρὶς νά διαιρεθεῖ διότι ὁ μὲν Πατέρας μέ φωνὴ διατύπωσε γιὰ τὸν ὁμοούσιο Υἱό του φανερῆ μαρτυρία· τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέ μορφή περιστερᾶς κατέβηκε πετώντας ἀπὸ τὸν οὐρανό· ὁ Υἱός τὸ ἀμόλυντο κεφάλι του τὸ ἔσκυψε μπροστά στὸν Πρόδρομο· καὶ μέ τὸ βάπτισμά του ἐλευθέρωσε τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπο τὴ δουλεία (τῆς ἁμαρτίας) ὡς φιλάνθρωπος.

Σέ εἶδαν τὰ νερά, Θεέ μου· σέ εἶδαν τὰ νερά καὶ φοβήθηκαν. (Τό ἴδιο).

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἐνῷ ἐρχόσουν, Κύριε, μέ σῶμα πρὸς τὸν Ἰορδάνη, θέλοντας, Ζωοδότα, νά βαπτισθεῖς μέ ἐμφάνιση ἀνθρώπου, ὥστε ἐμᾶς πού πλανηθήκαμε, νά μᾶς φωτίσεις γλυτώνοντάς μας ὡς εὐσπλαχνος ἀπὸ κάθε μηχανὴ καὶ παγίδα τοῦ δράκοντα (τοῦ διαβόλου), δέχθηκες τὴ μαρτυρία ἀπὸ τὸν Πατέρα· καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σοῦ παρουσιάσθηκε μέ μορφή περιστερᾶς. Ἄλλὰ ἐγκατάστησε στίς δικές μας ψυχές τὸν ἑαυτό σου, Φιλάνθρωπε.

Προκείμενο.

Σέ εἶδαν τὰ νερά, Θεέ· σέ εἶδαν τὰ νερά καὶ φοβήθηκαν.

Στίχ. Ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἀντηχεῖ ἐπάνω στὰ νερά.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Α' . 16-19).

Τάδε λέγει Κύριος. Λούσασθε, καὶ καθαροὶ γίνεσθε· ἀφέλετε τὰς πονηρίας ὑμῶν ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου. Παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν. Μάθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ῥύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρφανῶ, καὶ δικαιοῦσατε χήραν. Καὶ δεῦτε καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει Κύριος· καὶ ἂν ὧσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνα λευκανῶ· ἂν δὲ ὧσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καὶ ἂν θέλητε, καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε, ἂν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδετα· τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα.

Πράξεις Ἀποστόλων. (ΙΘ'. 1-8).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο ἐν τῷ τὸν Ἀπολλῶ εἶναι ἐν Κορίνθῳ, Παῦλον διελθόντα τὰ ἀνωτερικὰ μέρη, ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον, καὶ εὐρῶν τινὰς μαθητάς, εἶπε πρὸς αὐτούς. Εἰ Πνεῦμα ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες; οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἄλλ' οὐδὲ εἰ Πνεῦμα ἅγιον ἐστὶν ἠκούσαμεν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Εἰς τί οὖν ἐβαπτίσθητε; οἱ δὲ εἶπον· Εἰς τὸ Ἰωάννου βάπτισμα. Εἶπε δὲ Παῦλος· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέγων, εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτόν ἵνα πιστεύσωσι, τουτέστιν, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἀκούσαντες δὲ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας, ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ' αὐτούς, ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευον. Ἦσαν δὲ

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Λουσθεῖτε καὶ γίνετε καθαροί· Ἀφαιρέστε τίς κακίαι σας ἀπὸ τίς ψυχῆς σας μπροστά ἀπὸ τὰ μάτια μου. Μάθετε νὰ κάνετε τὸ καλὸ, ἀναζητήστε μὲ ἐπιμονή τὴ δικαιοσύνη, γλυτῶστε τὸν ἀδικούμενον, ἀποδῶστε δικαιοσύνη στό ὀρφανὸ καὶ δῶστε στή χήρα ὅ,τι δικαιοῦται. Καὶ τότε ἐλάτε νὰ συζητήσουμε, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ ἂν οἱ ἁμαρτίαι σας ἔχουν χρῶμα πορφυρὸ (βαθυκόκκινο), θὰ τίς λευκάνω σάν χιόνι· Καὶ ἂν εἶναι σάν τὸ κόκκινο χρῶμα, θὰ τίς λευκάνω σάν τὸ λευκὸ μαλλί. Καὶ ἂν θελήσετε καὶ μὲ ὑπακούσετε, θὰ φᾶτε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς· Ἄν ὅμως δὲν θέλετε καὶ δὲν μὲ ὑπακούσετε, θὰ σᾶς φάει μάχαιρα. (Αὐτὰ θὰ γίνουν ὅπωςδήποτε) διότι τὰ εἶπε τὸ στόμα τοῦ Κυρίου.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. (ΙΘ'. 1-8).

Κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα πού ὁ Ἀπολλῶς ἦταν στήν Κόρινθο, ὁ Παῦλος ἀφοῦ πέρασε τὰ ἀνώτερα (βορειότερα) μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἦλθε στήν Ἔφεσο· καὶ βρίσκοντας μερικοὺς μαθητὲς τοὺς εἶπε: Πῆρατε Ἅγιο Πνεῦμα, ὅταν πιστέψατε; Κι ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν· Ἀλλά οὔτε ἀκούσαμε ὅτι ὑπάρχει Πνεῦμα Ἅγιο. Κι ἐκεῖνος εἶπε σ' αὐτούς· Σέ τί βαπτισθήκατε λοιπόν; κι ἐκεῖνοι εἶπαν· Στό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου. Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Ὁ Ἰωάννης βάπτισε βάπτισμα μετανοίας λέγοντας στό λαό, νὰ πιστέψουν σ' αὐτόν πού ἐρχόταν μετὰ ἀπ' αὐτόν, δηλαδή στόν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ μόλις ἄκουσαν βαπτίσθησαν στό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἔβαλε ὁ Παῦλος τὰ χεῖρα του ἐπάνω τους, ἦλθε τὸ ἅγιο Πνεῦμα σ' αὐτούς, καὶ μιλοῦσαν ξένες γλώσσες καὶ προφήτευαν. Καὶ ἦταν ὅλοι περίπου δώδεκα ἄνδρες. Καὶ ἀφοῦ μῆκε στή συναγωγὴ κήρυττε

οί πάντες ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύω. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐπαρρησιάζετο ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγόμενος, καὶ πείθων τὰ περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Μάρκον (Α' . 1-8).

Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις, ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρῦσσω βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν. Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται, καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον. Καὶ ἐκήρυσσε λέγων· ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν, κατευδῶσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς

μέ θάρρος ἐπὶ τρεῖς μῆνες συζητώντας μαζί τους καὶ πείθοντάς τους γιὰ τὰ σχετικά μέ τῆ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Μάρκον. (Α' . 1-8).

Ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, (ἔγινε ὁ Ἰωάννης). Ὅπως εἶχε γραφεῖ ἀπὸ τοὺς Προφῆτες, νά, ἐγὼ στέλνω τὸν ἀγγελιοφόρο μου μπροστὰ ἀπὸ σένα (λέγει ὁ Θεὸς στό Μεσσία), ὁ ὁποῖος θά προετοιμάσει τὸ δρόμο σου (τὸ ἔδαφος στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων) μπροστὰ σου· ἀκούσθηκε στήν ἔρημο φωνὴ ἀνθρώπου πού φωνάζει· ἐτοιμάστε τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου (τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων), κάνετε ἴσια τὰ μονοπάτια του. Ἦλθε ὁ Ἰωάννης στήν ἔρημο καὶ βάπτισε καὶ κήρυττε βάπτισμα μετανοίας γιὰ συγχώρηση ἁμαρτιῶν. Καὶ ἔβγαιναν πρὸς συνάντησή του ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἐβαπτίζονταν ὅλοι στὸν Ἰορδάνῃ ποταμὸ ἀπ' αὐτὸν ἐξομολογούμενοι τίς ἁμαρτίες τους. Καὶ ἦταν ὁ Ἰωάννης ντυμένος μέ τρίχες καμήλας καὶ ζωσμένος μέ δερματίνη ζώνη γύρω ἀπὸ τὴ μέση του, καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες καὶ μέλι ἀπὸ ἄγρια μελίτσια, κι ἐκήρυττε λέγοντας· ἔρχεται μετὰ ἀπὸ μένα ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ μένα, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ δέν εἶμαι ἄξιος οὔτε νά σκύψω, νά λύσω τὸ κορδόνι ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του· ἐγὼ βέβαια σᾶς βάπτισα μέσα στό νερό, ἐκεῖνος ὅμως θά σᾶς βαπτίσει μέσα στό Πνεῦμα τὸ Ἅγιο.

Κύριε Θεέ μας, εἶσαι δοξασμένος· Εἶναι ἄξιος νά δοξάζεται ὁ Κύριος κάθε μέρα· νά μᾶς κατευδῶνει ὁ Θεὸς τῆς

τῶν σωτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σῶζειν.

Τό, Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15-16).

Κοντάκιον. (Σελίς 43--44).

Κύριε ἐλέησον: (Σελίς 44).

«Ὁ ἐν παντί καιρῶ...». (Σελίδα 44).

Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία θεότης, μία δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἀμαρτωλόν· καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Προκαταρκτικά: (Σελίς 36).

Ψαλμὸς ΟΓ' . (73).

Ἴνα τί, ὁ Θεός, ἀπώσω εἰς τέλος; ὠργίσθη ὁ θυμός σου ἐπὶ πρόβατα νομῆς σου; Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς. Ἐλυτρώσω ῥάβδον κληρονομίας σου, ὄρος Σιών τοῦτο, ὃ κατεσκήνωσας ἐν αὐτῷ. Ἐπαρον τὰς χειράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν εἰς τέλος· ὅσα ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχθρὸς ἐν τῷ ἁγίῳ σου. Καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσῳ τῆς ἐορτῆς σου. Ἐθεντο τὰ σημεῖα αὐτῶν σημεῖα, καὶ οὐκ ἔγνωσαν, ὡς εἰς τὴν ἔξοδον ὑπεράνω. Ὡς ἐν δρυμῶ ξύλων, ἀξίναις ἐξέκοψαν τὰς θύρας αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐν πελέκει καὶ λαξευτηρίῳ κατέρραξαν

σωτηρίας μας, ὁ Θεός μας εἶναι Θεός πού σῶζει.

Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 15-16).

Κοντάκιο: (Σελίδα 43--44).

Κύριε ἐλέησον: (44).

«Ὁ ἐν παντί καιρῶ...». (Σελίδα 44).

Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πατέρα Παντοκράτορα, Κύριε Υἱέ Μονογενές (Μοναδικέ), Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, μία Θεότητα, μία Δύναμη, ἐλέησε ἐμένα τὸν ἀμαρτωλό· καὶ μέ τὸν τρόπο πού γνωρίζεις, σῶσε με τὸν ἀνάξιο δοῦλο σου· γιατί εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΣΤ. (Ἑκτη).

Προκαταρκτικά: (Σελίδα 36).

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓ' . (73)

Γιατί, Κύριε, μᾶς ἀπώθησες τελείως; γιατί ξέσπασε ἡ ὀργή σου σ' ἐμᾶς, πού εἴμαστε πρόβατα τῆς ποιμνῆς σου (τῆς μάνδρας σου); Θυμήσου τὸν λαό σου, πού τὸν εἶχες κτῆμα σου ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Τὸν λύτρωσες καὶ τὸν ἔκανες βασιλικό σκῆπτρο τῆς κληρονομίας σου, γιὰ νὰ κατοικεῖ σ' αὐτό τό ὄρος Σιών, στό ὅποιο καὶ σύ ἔστησες τὴ σκηνή σου (τό Ναό σου). Σήκωσε τιμωρητικά καὶ τὰ δύο σου χέρια καὶ χτύπησε τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ἀλαζονεία τῶν ἐχθρῶν σου τελειωτικά, γιὰ ὅσα πονηρὰ σκέφθηκε ὁ ἐχθρὸς σέ βάρος τῶν ἁγίων σου τόπων καὶ προσώπων. (Μπήκαν μέσα στό Ναό σου αὐτοὶ πού σέ μισοῦν). Καὶ καυχῶνταν στό μέσο τῆς ἐορτῆς σου, καὶ

αὐτήν. Ἐνεπύρισαν ἐν πυρὶ τὸ ἁγιαστήριόν σου, εἰς τὴν γῆν ἐβεβήλωσαν τὸ σκῆνωμα τοῦ ὀνόματός σου. Εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτό· Δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἐορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς. Τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ εἶδομεν· οὐκ ἔστιν ἔτι προφήτης, καὶ ἡμᾶς οὐ γνώσεται ἔτι. Ἔως πότε, ὁ Θεός, ὀνειδιεῖ ὁ ἐχθρός, παροξυνεῖ ὁ ὑπεναντίας τὸ ὄνομά σου εἰς τέλος; ἵνα τί ἀποστρέφεις τὴν χειρὰ σου, καὶ τὴν δεξιάν σου ἐκ μέσου τοῦ κόλπου σου εἰς τέλος; ὁ δὲ Θεός, Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Σὺ ἐκραταίωσας ἐν τῇ δυνάμει σου τὴν θάλασσαν, σὺ συνέτριψας τὰς κεφαλὰς τῶν δρακόντων ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Σὺ συνέθλασας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, ἔδωκας αὐτὸν βρῶμα λαοῖς τοῖς Αἰθίοψι. Σὺ διέρρηξας πηγὰς καὶ χειμάρρους, σὺ ἐξήρανας ποταμοὺς Ἡθάμ. Σὴ ἔστιν ἡ ἡμέρα, καὶ σὴ ἔστιν ἡ νύξ· σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον. Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς, θέρος καὶ ἔαρ σὺ ἐπλασας αὐτά. Μνήσθητι ταύτης· ἐχθρὸς ὠνειδίσεν τὸν Κύριον, καὶ λαὸς ἄφρων παρώξυνε τὸ ὄνομά σου. Μὴ παραδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι, τῶν ψυχῶν τῶν πενήτων σου μὴ ἐπιλάθῃ εἰς τέλος. Ἐπίβλεψον εἰς τὴν διαθήκην σου, ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ ἐσκοτισμένοι τῆς γῆς οἴκων ἀνομιῶν. Μὴ ἀποστραφήτω τεταπεινωμένος καὶ κατησχυμμένος, πτωχὸς καὶ πένης αἰνέσουσι τὸ ὄνομά σου. Ἀνάστα ὁ Θεός, δίκασον τὴν δίκην σου,

ἔβαλαν τίς εἰδωλολατρικὴς σημαῖες τους, νὰ κυματίζουν στό Ναό σου θριαμβευτικά, καὶ δέν κατάλαβαν τί βεβήλωσῃ ἔκαναν. Καὶ ἔστησαν τίς σημαῖες τους ὡς ἐπάνω στή ἔξοδο τοῦ Ναοῦ. Σάν σέ δάσος δένδρων μέ ἀξίνες κομματiasαν τίς θύρες (τῆς ἐξόδου) ὅλες μαζί, μέ πέλεκυ (τσεκούρι) καὶ σμίλη (κοπίδι) τίς κατέστρεψαν, (γιά νὰ ἀφαιρέσουν τίς χρυσές διακοσμήσεις). Ἐκαψαν τελείως μέ φωτιά τό θυσιαστήριό σου, ἐσώριασαν στή γῆ τόν οἶκο τόν ἀφιερωμένο στό ὄνομά σου. Εἶπαν μέσα στήν καρδιά τους ὅλες οἱ συγγενικές τους φυλές (οἱ συμμορίες τους) συμφωνώντας· Ἐλάτε νὰ σταματήσουμε ὅλες τίς γιορτές τοῦ Θεοῦ τους στή γῆ. Δέν εἶδαμε τά θαύματά του, (γιά τά ὁποῖα καυχῶνται)· Δέν ὑπάρχει πλέον ἀνάμεσά τους προφήτης, καὶ δέν θά ξέρει τίποτε γιά μᾶς ὁ Θεός τους. Ἔως πότε, Θεέ μου, θά σέ χλευάζει ὁ ἐχθρός σου αὐτός, καὶ θά σέ ἐξοργίζει ὁ ἀντίπαλός μας βλασφημώντας τό ὄνομά σου συνεχῶς; Γιατί ἀπομάκρυνες ἀπό μᾶς τό προστατευτικό σου χέρι, καὶ γιατί δέ βγάζεις τὴν παντοδύναμη δεξιὰ σου ἀπό τόν κόλπο σου (τόν κόρφο σου), γιά νὰ τοὺς τιμωρήσεις ὀριστικά; Καὶ ὅμως (παρ' ὅλα αὐτά) ὁ Θεός μας εἶναι Βασιλιάς μας προαιώνιος. Αὐτός πραγματοποίησε τὴ σωτηρία στή μέση τῆς γῆς (μπροστά σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους). Ἐσύ στερέωσες τά νερά τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας μέ τὴ δύναμή σου, ἐσύ συνέτριψες τά κεφάλια τῶν δρακόντων (τῶν Αἰγυπτίων) στό νερό. Ἐσύ συνέτριψες τό κεφάλι τοῦ δράκοντα (τοῦ Φαραώ), καὶ παρέδωσες τὴ χώρα του ὡς λάφυρο στοὺς λαοὺς τῆς Αἰθιοπίας. Ἐσύ ἔσπασες βράχους στήν ἔρημο, γιά νὰ ἀναβλύσουν πηγές μέ ἄφθονα χειμαρρῶδη νερά. Ἐσύ ἐξήρανες ποταμοὺς

μνήσθητι τοῦ ὄνειδισμοῦ σου, τοῦ ὑπὸ ἄφρονος ὅλην τὴν ἡμέραν. Μὴ ἐπιλάθῃ τῆς φωνῆς τῶν οἰκετῶν σου· ἡ ὑπερηφανία τῶν μισούντων σε ἀνέβη διαπαντός.

Ψαλμὸς ΟΣΤ' (76).

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι. Ἐν ἡμέρα θλίψεώς μου, τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, ταῖς χερσί μου νυκτὸς ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠπατήθην. Ἀπηνήνατο πρὸς κληθῆναι ἡ ψυχὴ μου· ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ, ἠύφρανθην, ἠδολέσχισα, καὶ ὀλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου. Προκατελάβοντο φυλακὰς οἱ ὀφθαλμοί μου· ἐταράχθην, καὶ οὐκ

ἀστείρευτους (μέ τῆ θαυματουργικῆ διάβαση τοῦ Ἰορδάνη πρὸς τὴν Παλαιστίνῃ). Δικὴ σου εἶναι ἡ ἡμέρα, καὶ δικὴ σου εἶναι ἡ νύχτα. Ἐσὺ ἔκανες καὶ ἐγκατέστησες τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο. Ἐσὺ ἐδημιούργησες ὅλα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς· Τὸ θέρος καὶ τὴν ἀνοιξὴ ἐσὺ τὰ ἔπλασες. Θυμήσου, Κύριε, τὸ ἔξις. Ὁ ἐχθρὸς μας περιέλασε τὸν Κύριο, καὶ λαὸς ἄμυαλος βλασφήμησε προκλητικὰ τὸ ὄνομά του. Μὴ παραδώσεις σὲ θηριώδεις ἀνθρώπους τίς ψυχές μας, πού σὲ δοξολογοῦν. Μὴ λησμονήσεις τίς ψυχές τῶν φτωχῶν, ὥστε νὰ χαθοῦμε τελειωτικά. Ρίξε τὸ βλέμμα σου στὴ διαθήκη σου πού ἔκανες μαζί μας, διότι ὅλοι οἱ σκοτεινοὶ τόποι τῆς γῆς ἀπὸ κρυσφύγετα (καταφύγια) ἀνομιῶν. Ἄς μὴ γυρίσει πίσω ταπεινωμένος καὶ ντροπιασμένος ὁ λαὸς σου, ὁ φτωχὸς καὶ ὁ ταλαίπωρος αὐτοὶ μόνο θὰ ὑμνήσουν τὸ ὄνομά σου. Σήκω, Θεέ μου, δίκασε τὴν ὑπόθεσή σου (καὶ ἀπόδωσε δικαιοσύνη), θυμήσου τοὺς χλευασμοὺς καὶ τίς βλασφημίες (πού σοῦ ἀπευθύνουν) οἱ ἄμυαλοι λαοὶ ὅλες τίς ἡμέρες. Μὴ λησμονήσεις τὴ φωνὴ αὐτῶν πού σὲ ἰκετεύουν· ἡ ὑπερηφάνεια αὐτῶν πού σὲ μισοῦν, ἀνεβαίνει διαρκῶς μέχρι τὸ θρόνο σου.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΣΤ' . (76).

Μέ δυνατὴ φωνὴ ἔκραξα πρὸς τὸν Κύριο, ἀπευθύνθηκα μέ φωνὴ στό Θεό καὶ μέ πρόσεξε. Τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου ἀναζήτησα ἐπίμονα τὸν Θεό μέ τὰ χέρια ὑψωμένα ἐνώπιόν του, καὶ δέν διαψεύσθηκα (στὶς ἐλπίδες μου). Ἀρνιόταν νὰ παρηγορηθεῖ ἡ ψυχὴ μου, ὅμως θυμήθηκα τὸν Θεό καὶ εὐφράνθηκα· ἀσχολήθηκα (μέ τίς δοκιμασίες μας) καὶ ὀλιγοψύχησε τὸ πνεῦμα μου. Τὰ μάτια μου ξάγρυπνα (κατὰ τὴ νύχτα) παρακολουθοῦσαν τίς ἀλλαγές

ἐλάλησα. Διελογισάμην ἡμέρας ἀρχαίας, καὶ ἔτη αἰώνια ἐμνήσθην. Καὶ ἐμελέτησα, νυκτὸς μετὰ τῆς καρδίας μου ἠδολέσχουν, καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπώσεται Κύριος, καὶ οὐ προσθήσει τοῦ εὐδοκῆσαι ἔτι; Ἦ εἰς τέλος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀποκόψει; συνετέλεσε ῥῆμα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Μὴ ἐπλήσεται τοῦ οἰκτειρῆσαι ὁ Θεός; ἢ συνέξει ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ τοὺς οἰκτιρμοὺς αὐτοῦ; Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου. Καὶ μελετήσω ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, καὶ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασί σου ἀδολεσχῆσω, ὁ Θεός, ἐν τῷ ἀγίῳ ἢ ὁδός σου, τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ, ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου, ἐλυτρώσω ἐν τῷ βραχίονί σου τὸν λαόν σου, τοὺς υἱούς, Ἰακωβ καὶ, Ἰωσήφ. Εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν, ἐταράχθησαν ἄβυσσοι. Πλήθος ἠχοῦς ὑδάτων, φωνὴν ἔδωκαν αἱ νεφέλαι. Καὶ γὰρ τὰ βέλη σου διαπορεύονται· φωνὴ τῆς βροντῆς σου ἐν τῷ τροχῷ. Ἐφαναὶ αἱ ἀστραπαὶ σου τῇ οἰκουμένῃ, ἐσαλεύθη, καὶ ἔντρομος ἐγενήθη ἡ γῆ. Ἐν τῇ θαλάσῃ αἱ ὁδοὶ σου, καὶ αἱ τρίβοι σου ἐν ὕδασι πολλοῖς, καὶ τὰ ἴχνη σου οὐ γνωσθήσονται. Ὡδήγησας ὡς πρόβατα τὸν λαόν σου, ἐν χειρὶ Μωυσῆ καὶ Ἀαρών.

τῆς φρουρᾶς. Ταράχθηκα μέ τις σκέψεις τῶν συμφορῶν μας, καὶ ἔμεινα ἄφωνος. Σκέφθηκα παλιές ἡμέρες (ἐνδοξες), καὶ θυμήθηκα προαιώνιες ἐποχές, καὶ ἀπορροφήθηκα μέ τῆ μελέτη αὐτή. Τῆ νύχτα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου διαλογιζόμουν, καὶ σκάλιζε (ἐρευνοῦσε) τὸ πνεῦμα μου, (ψάχνοντας λύση στό αἰνιγμά μου)· (Σκεπτόμουν)· Μήπως γιὰ πάντα θά μᾶς ἀπωθεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ κοντά του; Καὶ δέν θά θελήσει πλέον νά μᾶς δείξει τὴν εὐνοιά του; Ἦ μήπως ἔχει ἀποκόψει τὸ ἔλεός του τελείως (ἀπὸ μᾶς); Ἀκύρωσε λοιπὸν στή γενιά μας τῆ ρητὴ ὑπόσχεσή του, πού ἔδωσε στή γενιά τῶν πατέρων μας; Μήπως θά λησμονήσει, νά μᾶς σπλαχνισθεῖ; Ἦ θά συμπίξει μέσα στήν ὀργή του τὸ ἔλεός του; Καὶ εἶπα (μέσα μου)· Αὕτη ἡ ἀλλαγή εἶναι ἔργο τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Ἐνθυμοῦμαι τὰ ἔργα σου, Κύριε, καὶ ἐπαναφέρω στή μνήμη μου τὰ θαυμάσια ἔργα σου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς συστάσεώς μας (τῆς ὑπάρξεώς μας). Καὶ θά μελετήσω κατὰ βάθος ὅλα τὰ ἔργα σου, καὶ θά φιλοσοφήσω στὰ κατορθώματά σου. Ὡ Θεέ, ἡ συμπεριφορὰ σου καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀγιότητά σου. Ποιὸς Θεὸς εἶναι μέγας, ὅπως ὁ Θεὸς μας; Ἐσὺ μόνος εἶσαι ὁ Θεός πού ἔκανες τόσα θαυμαστά ἔργα, ὥστε νά κάνεις γνωστὴ στοὺς λαοὺς τὴ δύναμή σου· λύτρωσες μέ τὸ στιβαρὸ βραχίονά σου (τὸ χέρι σου) τὸ λαὸ σου, δηλαδή τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ καὶ τοῦ Ἰωσήφ. Σέ εἶδαν (στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα) τὰ νερά, Θεέ μου, σέ εἶδαν τὰ νερά κι ἐφοβήθηκαν, ἀναταράχθηκε ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας. Μεγάλῃ ἀκουόταν ἡ βοή τῶν νερῶν. Ἐβρόντησαν τὰ σύννεφα διότι οἱ ἀστραπές τὰ διέσχίζαν ὅπως τὰ βέλη. Ἦ βροντερὴ φωνὴ σου ἀντηχοῦσε μέσα στόν

Ψαλμός 90.

Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειά τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀλύσθησεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ. Ἀντιλήπτωρ μου εἶ, καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπιῶ ἐπ' αὐτόν. Ὅτι αὐτός ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχῶδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιδίς. Ὅπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ· οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας. Ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ. Πλήν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει. Ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου, τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακά, καὶ μάστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου. Ὅτι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀρουσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ

ἀνεμοστρόβιλο (τὸν κυκλῶνα), οἱ ἀστραπές σου φώτισαν ὅλη τὴν οἰκουμένη, ἐσεισθηκε ἡ γῆ καὶ ἐτρόμαξε. Στὴ θάλασσα ἀνοιξες δρόμους, καὶ οἱ πορεῖες τοῦ λαοῦ σου εἶναι δικές σου ἀνάμεσα στὰ πολλά νερά, καὶ οἱ ἐνέργειες σου αὐτές παραμένουν ἀνεξιχνίαστες. Ὁδήγησες τὸ λαό σου ὡς πρόβατα μὲ τὴν ἡγεσία (τὴν καθοδήγηση) τοῦ Μωυσῆ καὶ τοῦ Ἀαρῶν.

ΨΑΛΜΟΣ. · '. (90).

Αὐτός πού κατοικεῖ κάτω ἀπὸ τὴ βοήθεια τοῦ Ὑψίστου, θά ἀναπαύεται κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Θά λέγει στὸν Κύριο. Εἶσαι βοηθός μου καὶ καταφύγιό μου· (Αὐτός εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ θά ἐλπίζω σ' αὐτόν· Διότι αὐτός θά σέ γλυτώσει ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ κάθε λόγο πού φέρνει ταραχή. Μὲ τὰ νῶτα του θά σέ σκεπάζει καὶ θά ἐλπίζεις στὴ προστασία τῶν φτερῶν του· Ὡς ἀσπίδα θά σέ περικυκλώσει ἡ ἀλήθειά του. Δέν θά φοβηθεῖς ἀπὸ φόβο νυκτερινό, ἀπὸ βέλος πού πετᾷ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ κάθε πρᾶγμα πού περιπατεῖ μέσα στό σκοτάδι, ἀπὸ κάθε συναπάντημα καὶ δαιμόνιο, πού ἐνεργεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι. Θά πέφτουν (νεκροί) χίλιοι ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου καὶ δέκα χιλιάδες ἀπὸ τὰ δεξιά σου, ἐσένα ὅμως δέν θά σέ πλησιάσει (τὸ κακό). Αντίθετα, ἐσύ θά ἔχεις ἀνοιχτά τὰ μάτια σου, καὶ θά βλέπεις, πῶς τιμωροῦνται οἱ ἁμαρτωλοί. (Θά λές)· Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου. (Καὶ ἡ ἀπάντηση)· Τὸν Ὑψιστο ἔβελες καταφύγιό σου. Δέν θά σέ πλησιάσουν ποτέ κακά, καὶ καμμιά μάστιγα ἀσθενείας δέν θά πλησιάσει στὴν κατοικία σου. Διότι θά δώσει ἐντολή στοὺς Ἀγγέλους του, νά σέ διαφυλάξουν σὲ ὅλους τοὺς δρόμους (τῆς ζωῆς) σου. Θά σέ ση-

ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήση καὶ καταπατήσεις
λέοντα καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ' ἐμὲ ἤλπισε, καὶ
ρύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά
μου. Κεκράζεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ,
μέτ' αὐτοῦ εἶμι ἐν θλίψει, ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ
δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω
αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῶ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα... (τρὶς). Κύριε ἐλέησον, γ' .

Δόξα...

Ἀπολυτίκιον.

Ἀπεστρέφετο ποτέ... (Σελίς 39).

Καὶ νῦν... Θεοτόκιον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν
ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα
δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει
δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότη. Μὴ
παρίδης ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι
ἐλεήμων ἐστί, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν
ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Τροπάρια.

Τάδε λέγει Κύριος πρὸς, Ἰωάννην. Προφῆτα
δεῦρο βάπτισόν με, τὸν δημιουργήσαντα· τὸν
φωτίζοντα χάριτι, καὶ καθαίροντα ἅπαντας, ἄψαι

κώσουν στὰ χέρια, γιὰ νὰ μὴ σκοντάψει τὸ πόδι σου σὲ
καμμιὰ πέτρα. Θὰ πατήσεις ἐπάνω σὲ ἀσπίδα καὶ βασιλί-
σκο (δηλητηριώδη φίδια) καὶ δέν θὰ πάθεις τίποτε, καὶ θὰ
καταπατήσεις λιοντάρια καὶ δράκοντες. Ἐπειδὴ ὁ δούλος
μου αὐτός ἐστήριξε τὴν ἐλπίδα του σ' ἐμένα, (λέγει ὁ
Θεός), θὰ τὸν γλυτώσω (ἀπὸ κάθε κίνδυνο). Θὰ τὸν σκε-
πάσω προστατευτικά, γιὰτὶ ἀναγνωρίζει τὸ ὄνομά μου. Θὰ
κράζει πρὸς ἐμένα καὶ θὰ τὸν ἀκούω, θὰ εἶμαι μαζί του σὲ
κάθε θλίψη· Θὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τίς δοκιμασίες καὶ θὰ τὸν
δοξάσω. Θὰ χαρίσω σ' αὐτόν μακροήμερευση, καὶ θὰ τοῦ
δείχνω τὴ σωτηρία μου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα... (τρὶς). Κύριε ἐλέησον, γ' .

Δόξα ...

Ἀπολυτίκιο.

«Ἀπεστρέφετο ποτέ...». (Σελίδα 39).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ δὲν ἔχομε παρησία (θάρος) ἐξ αἰτίας τῶν
πολλῶν μας ἁμαρτημάτων, ἐσύ παρακάλεσε αὐτόν πού
γεννήθηκε ἀπὸ σένα, Θεοτόκε Παρθένε· Γιατί ἔχει πολὺ
μεγάλη δύναμη ἢ προσευχὴ τῆς Μητέρας, γιὰ νὰ
ἐξευμενίσει τὸν Κύριο. Μὴ παραβλέψεις, Πάνσεμνη, τίς
ἰκεσίες ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, διότι εἶναι ἐλεήμων καὶ
μπορεῖ νὰ μᾶς σώζει, αὐτός πού καταδέχθηκε νὰ πάθει γιὰ
μᾶς.

Τροπάρια.

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος στὸν Ἰωάννη. Προφῆτα, ἔλα βάρ-
πτισέ με ἐμένα πού σ' ἐδημιούργησα· πού φωτίζω μέ τὴ
χάρη καὶ καθαρίζω τοὺς πάντες· ἄγγιξε τὸ θεϊκό μου κε-

θείας κορυφῆς μου, καὶ μὴ διστάσης. Προφῆτα, ἄφες ἄρτι· καὶ γὰρ πληρῶσαι παραγέγονα, δικαιοσύνην πᾶσαν. Σὺ οὖν μὴ διστάσης ὅλως· καὶ γὰρ τὸν κεκρυσμένον τοῖς ὕδασι πολέμιον, τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, ἐπείγομαι ὀλέσαι· λυτρούμενος τὸν κόσμον, ἐκ τῶν αὐτοῦ παγίδων νῦν, παρέχων ὡς φιλόανθρωπος, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἑρμωνιέμ. (Τό αὐτό).

Σήμερον ἡ ψαλμικὴ Προφητεία, πέρας λαβεῖν ἐπείγεται· ἡ θάλασσα γὰρ φησιν, εἶδε καὶ ἔφυγεν· ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, ἐλθόντος ὑπὸ δούλου δέξασθαι Βάπτισμα· ἵνα ἡμεῖς, εἰδωλικῆς ἀκαθαρσίας ἐκπλυθέντες, φωτισθῶμεν τὰς ψυχὰς δι' αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶδοσάν σε ὕδατα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε ὕδατα καὶ ἐφοβήθησαν. (Τό αὐτό).

Δόξα...

Τὶ ἀναχαιτίζεις σου τὰ ὕδατα ὧ Ἰορδάνη; τὶ ἀναποδίζεις τὸ ρεῖθρον, καὶ οὐ προβαίνεις τὴν κατὰ φύσιν πορείαν. Οὐ δύναμαι φέρειν, φησί, πῦρ καταναλίσκον· ἐξίσταμαι, καὶ φρίττω τὴν ἄκραν συγκατάβασιν· ὅτι οὐκ εἶωθα τὸν καθαρὸν ἀποπλύνειν, οὐκ ἔμαθον τὸν ἀναμάρτητον ἀποσμήχειν, ἀλλὰ τὰ ρερυπωμένα σκεύη ἐκκαθαίρειν. Ἀκάνθας φλέγειν με ἀμαρτημάτων διδάσκει, ὁ ἐν ἐμοὶ βαπτιζόμενος Χριστός· ὁ Ἰωάννης συμμαρτυρεῖ μοι· ἡ Φωνὴ τοῦ Λόγου βοᾷ·

φάλι, καὶ μὴ διστάσεις. Προφῆτα, μὴ φέρνεις ἀντίρρηση· διότι ἤλθα νὰ ἐκπληρῶσω κάθε δικαιοσύνη (ὅλες τίς διατάξεις τοῦ Νόμου). Ἐσύ λοιπὸν μὴ διστάσεις καθόλου, διότι βιάζομαι νὰ καταστρέψω τὸν ἐχθρὸ τὸν κρυσμένο μέσα στά νερά, τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, λυτρώνοντας τώρα τὸν κόσμον ἀπὸ τίς παγίδες ἐκείνου, παρέχοντας ὡς φιλόανθρωπος τὴν αἰώνια ζωή.

Στίχ. Γι' αὐτό θά σέ θυμηθῶ ἀπὸ τῆ χώρα τῶν πηγῶν τοῦ Ἰορδάνη καὶ τὰ ὄρη τοῦ Ἑρμών. (Τό ἴδιο).

Σήμερα ἡ προφητεία τοῦ ψαλμοῦ βιάζεται, νὰ ἐκπληρωθεῖ· Διότι λέγει· ἡ θάλασσα σέ εἶδε καὶ ὑποχώρησε, ὁ Ἰορδάνης στράφηκε πίσω μπροστά στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ, πού ἦλθε, γιὰ νὰ δεχθεῖ βάπτισμα ἀπὸ δούλο του· Ὡστε ἐμεῖς, ἀφοῦ ξεπλυθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῶν εἰδώλων, νὰ νὰ φωτισθοῦμε ψυχικά διὰ μέσου αὐτοῦ.

Στίχ. Σέ εἶδαν τὰ νερά, Θεέ μου, σέ εἶδαν τὰ νερά καὶ φοβήθηκαν. (Τό ἴδιο).

Δόξα ...

Γιατί ἀναχαιτίζεις (ἐμποδίζεις) τὰ νερά σου, Ἰορδάνη; γιατί γυρίζεις ἀνάποδα (πίσω) τὸ ρεῦμα σου, καὶ δέν προχωρεῖς στή φυσικὴ σου πορεία; Δέν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ φωτιά πού μέ κατακαίει· μένω ἐκστατικός καὶ φρίττω γιὰ τὴν ἀκραία συγκατάβαση (κάθοδο τοῦ Θεοῦ)· διότι δέν εἶμαι συνηθισμένος, νὰ πλύνω τὸν καθαρὸ, δέν ἔμαθα νὰ ἀποσπογγίζω (νὰ σκουπίζω) τὸν ἀναμάρτητο, ἀλλὰ νὰ καθαρίζω τὰ σκεύη (τὰ σώματα) πού εἶναι γεμᾶτα ρύπο (ἀκαθαρσία). Ὁ Χριστός πού βαπτίζεται μέσα σ' ἐμένα, μέ διδάσκει, νὰ καίω τὰ ἀγκάθια τῶν ἀμαρτημάτων· ὁ

ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Αὐτῷ πιστοὶ βοήσωμεν· ὁ ἐπιφανεὶς Θεός, εἰς τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, δόξα σοι.

Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Προκείμενον.

Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ.

Προφητεία Ἡσαΐου. (IB'. 36).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου. Καὶ ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὰ ἔνδοξα αὐτοῦ. Ὑμνήσατε τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψηλὰ ἐποίησεν· ἀναγγεῖλατε ταῦτα ἐν πάσῃ τῇ γῆ. Ἀγαλλιᾶσθε, καὶ εὐφραίνεσθε οἱ κατοικοῦντες Σιών· ὅτι ὑψώθη ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Πρὸς Ῥωμαίους. (ΣΤ'. 3-11).

Ἀδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ Βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα, ὡς περ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ

Ἰωάννης μαρτυρεῖ μαζί μου γι' αὐτά· ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, ὁ Πρόδρομος φωνάζει· νά ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, πού σηκώνει τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου· Σ' αὐτόν, πιστοί, ἄς φωνάξουμε· Ἐσύ, Θεέ, πού ἐμφανίσθηκες γιὰ τὴ σωτηρία μας, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο).

Προκείμενον.

Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Στίχ. Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (IB'. 3-6).

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· Ἀντλήσατε νερὸ μέ χαρὰ ἀπὸ τῆς σωτηριώδεις πηγῆς τοῦ Κυρίου· Κι ἐσύ ὁ λυτρωμένος θά πεῖς ἐκείνῃ τὴν ἡμέρᾳ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο, μέ φωνὴ μεγάλη ὑψώσατε τὸ ὄνομά του. Ἀναγγεῖλατε στὰ ἔθνη τὰ ἔνδοξα ἔργα του. Θυμηθεῖτε ὅτι ὑπερψώθηκε τὸ ὄνομά του. Ὑμνήσατε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, διότι ἔκανε μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα. Ἀναγγεῖλατε αὐτά σέ ὅλη τὴ γῆ. Νά αἰσθάνεσθε ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη, ἐσεῖς πού κατοκεῖτε τώρα στὴν Ἱερουσαλήμ, διότι ἐξυψώθηκε μέσα σ' αὐτὴν ὁ Ἅγιος Θεός τοῦ Ἰσραὴλ.

Πρὸς Ῥωμαίους: (ΣΤ'. 3-11).

Ἀδελφοί, ὅσοι βαπτισθήκαμε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, συμμετέχουμε στό θάνατό του μέ τό βάπτισμα. Θαφτήκαμε λοιπόν μαζί του μέ τό Βάπτισμα συμμετέχοντας στό θάνατό του, ὥστε, ὅπως ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἀπὸ τοὺς νεκρούς μέ τὴν ἔνδοξη δύναμη τοῦ Πατρὸς, ἔτσι κι ἐμεῖς (ἀναστημένοι) νά βαδίσουμε μέσα στὴν καινούρια ζωὴ. Διότι ἂν γίναμε σύμφυτοι (ὡς δένδρα πού φυτεύθηκαν καὶ τράφηκαν μαζί) μέ τό Χριστό μέ τό Βάπτισμα, πού εἶναι

παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῆ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ· ὁ γὰρ ἀποθανών, δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν, ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, Εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκ ἔτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφάπαξ· ὁ δὲ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ἡμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Μάρκον. (Α'. 9-11).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην. Καὶ εὐθέως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ Πνεῦμα ὡσεὶ περιστερὰν καταβαῖνον ἐπ' αὐτόν· καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ ἠδόκησα.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα· βοήθησον

ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, ὅπωςδήποτε θά γίνουμε συμμετοχοὶ καὶ στὴν Ἀνάστασή του. Μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι θά ἀναγνωρίζουμε, ὅτι ὁ παλαιός καὶ φθαρμένος ἄνθρωπος μέσα μας σταυρώθηκε μαζί μὲ τὸ Χριστὸ στὸ Βάπτισμα, γιὰ νὰ ἀδρανοποιηθεῖ ὡς νεκρὸ τὸ σῶμα τὸ ὑποδουλωμένο στὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ μὴν εἴμαστε πλέον δούλοι στὴν ἁμαρτία. διότι ὁ πεθαμένος εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν λοιπὸν πεθάνουμε μαζί μὲ τὸ Χριστό, πιστεύουμε ὅτι καὶ θά ζήσουμε μαζί του, διότι γνωρίζουμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, δὲν πεθαίνει πλέον· Ὁ θάνατος δὲν ἔχει ἐξουσία ἐπάνω του. Διότι ὅταν πέθανε ὁ Χριστός, πέθανε, γιὰ νὰ καταλύσει τὴν ἁμαρτία, καὶ πέθανε μιά γιὰ πάντα· τώρα ὅμως ζεῖ τὴν ἀναστημένη ζωή, γιὰ νὰ δοξάζει τὸ Θεό (μὲ τὴ μετάδοση τῆς αἰώνιας ζωῆς στοὺς ἀνθρώπους). Ἔτσι κι ἐσεῖς νὰ θεωρεῖτε τοὺς ἑαυτοὺς σας, ὅτι εἴσθε νεκροὶ γιὰ τὴν ἁμαρτία, ζωντανοὶ ὅμως γιὰ τὸ Θεό, ἐνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Κύριό μας.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Μάρκον. (Α'. 9-11).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦλθε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καὶ βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὸν Ἰορδάνη. Καὶ ἀμέσως, καθὼς ἔβγαине ἀπὸ τὸ νερό, εἶδε τοὺς οὐρανοὺς νὰ σχιζονται, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς περιστέρι νὰ κατεβαίνει ἐπάνω του. Καὶ ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, καὶ εἶμαι ἀπόλυτα εὐχαριστημένος μαζί σου.

Κύριε, ἄς μᾶς προλάβει γρήγορα ἡ εὐσπλαχνία σου, γιατί πτωχεύσαμε πνευματικὰ πάρα πολύ· βοήθησέ μας,

ἡμῖν, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τὸ Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15-16).

Κοντάκιον. (Σελίς 43-44).

Τό, Κύριε ἐλέησον, (Μ'). (Σελίς 44).

Ὁ ἐν παντί καιρῷ: Κ.τ.λ. (Σελίς 44).

Εὐχή.

Θεὲ καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων, καὶ πάσης κτίσεως Δημιουργέ, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀνεικάστου ἐλέους σου, τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ, τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους. Αὐτός, Δέσποτα φιλάνθρωπε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας καὶ ἱκετηρίους ἐντεύξεις, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων, ὀρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν. Καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας, ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρώσον ἡμῶν τὰς ψυχάς. Ἴνα πρὸς σὲ διαπαντὸς ἀτενίζοντες, καὶ τῷ παρὰ σοῦ φωτὶ ὀδηγούμενοι, σὲ τὸ αἶδιον καὶ ἀπρόσιτον κατοπεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν

Θεὲ Σωτήρα μας, γιὰ νὰ δοξασθεῖ τὸ ὄνομά σου· Κύριε, λύτρωσέ μας, καὶ συγχώρεσε τίς ἁμαρτίες μας, γιὰ χάρη τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15-16).

Κοντάκιο: (Σελίδα 43-44).

Κύριε ἐλέησον (40). (Σελίδα 44).

Ὁ ἐν παντί καιρῷ: (Σελίδα 44).

Εὐχή.

Θεὲ καὶ Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ Δημιουργέ ὅλης τῆς κτίσεως, ἐσύ πού ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἀνυπολογίστου ἐλέους σου, ἔστειλες τὸ Μονογενῆ σου Υἱό, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γένους μας, καὶ μέ τὸν Τίμιο Σταυρό του ἔσχισες τὸ γραμματίο τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἐξευτέλισες θριαμβευτικά τίς ἀρχές καὶ ἐξουσίες τοῦ σκότους· Ἐσύ ὁ ἴδιος, Κύριε, δέξου τίς εὐχαριστήριες αὐτές καὶ ἱκετευτικές προσευχές ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ γλύτωσέ μας ἀπὸ κάθε σκοτεινὸ καὶ ὀλέθριο σφάλμα, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς μας, πού ζητοῦν νὰ μᾶς κάνουν κακό. Κάρφωσε (ἀκίνητοποίησε) μέ τὸ δικό σου φόβο τίς σαρκικές μας ἐπιθυμίες, καὶ μὴν ἀφήνεις νὰ παρεκτραποῦν οἱ καρδιές μας σὲ λόγους ἢ σὲ λογισμοὺς πονηρίας· ἀλλὰ μέ τὸ δικό σου πόθο τραυμάτισε (καὶ αἰχμαλώτισε) τίς ψυχές μας. Ὡστε ἀτενίζοντας γιὰ πάντα σ' ἐσένα, καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸ δικό σου φῶς, βλέποντας μέ προσοχὴ ἐσένα τὸ ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο) καὶ αἰώνιο φῶς, νὰ ἀναπέμπουμε τὴν ἀκατάπαυστη δοξολογία καὶ εὐχαριστία σ' ἐσένα τὸν Ἄναρχο Πατέρα, μαζί μέ τὸ Μονογενῆ σου Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωο-

ἐξομολόγησιν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν· τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μπουνογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Προκαταρκτικά: (Σελίς 36).

Ψαλμὸς 92.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται. Ἔτοιμος ὁ θρόνος σου ἀπὸ τότε, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος σὺ εἶ. Ἐπῆραν οἱ ποταμοί, Κύριε, ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν, ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν. Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστός ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος. Τὰ μαρτύριά σου ἐπιστάθησαν σφόδρα. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμὸς ΡΙΓ'. (1-13).

Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου Ἰακώβ ἐκ λαοῦ βαρβάρου, ἐγενήθη Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ. Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω. Τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡσεὶ κριοί, καὶ οἱ

ποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ Θ'. (Ἐνάτη).

Προκαταρκτικά : (Σελίδα 36).

ΨΑΛΜΟΣ. · Β'. (92).

Ὁ Κύριος εἶναι ὁ Βασιλιάς τοῦ κόσμου, εἶναι ντυμένος με μεγαλοπρέπεια, ὁ Κύριος εἶναι ντυμένος καὶ ζωσμένος ὡς σπαθὶ με δύναμη. (Εἶναι μοναδικός Βασιλιάς), διότι αὐτός δημιούργησε καὶ στερέωσε τὴν οἰκουμένην, πού θά παραμείνει ἀσάλευτη. Ὁ Βασιλικός σου θρόνος εἶναι ἔνδοξος καὶ ἀκλόνητος ἀπὸ τότε πού δημιούργησες τὸν κόσμο, ἐσύ ὑπάρχεις προαιώνια. Ὑψωσαν οἱ ποταμοί, Κύριε, ὑψωσαν οἱ ποταμοὶ τὸ βουητό τῶν νερῶν τους· θά ὑψώσουν οἱ ποταμοὶ τὰ κύματά τους, πού θά συντρίβονται μεταξύ τους χτυπώντας με θόρυβο πολλῶν νερῶν. Ἄξια θαυμασμοῦ εἶναι τὰ κύματα τῆς θάλασσας, περισσότερο ὅμως θαυμαστός εἶναι ὁ Κύριος, πού κατοικεῖ στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ προφητικά λόγια ἀποδείχθηκαν ἀπὸ τὰ πράγματα πάρα πολύ ἀξιόπιστα. Στό Ναό σου Κύριε ἀρμόζει νά ἐπικρατεῖ ἡ ἀγιότητα (σ' αὐτοὺς πού εἰσέρχονται σ' αὐτόν) αἰώνια.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΓ'. (1-13).

Ὅταν βγήκε ὁ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἡ γενιά τοῦ Ἰακώβ μέσα ἀπὸ λαὸν βάρβαρο, καθιερώθηκε ἡ Ἰουδαία ὡς τόπος ἅγιος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ὡς λαὸς τῆς ἀποκλειστικῆς κυριαρχίας του. Ἡ (Ἐρυθρὰ) θάλασσα εἶδε

βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σὺ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω; Τὰ ὄρη, ὅτι ἐσκιρτήσατε ὡσεὶ κριοί, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία προβάτων; Ἀπὸ προσώπου Κυρίου ἐσαλεύθη ἡ γῆ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Τοῦ στρέψαντος τὴν πέτραν εἰς λίμνας ὑδάτων, καὶ τὴν ἀκρότομον εἰς πηγὰς ὑδάτων. Μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν, ἐπὶ τῷ ἐλέει σου καὶ τῇ ἀληθείᾳ σου. Μήποτε εἶπωσι τὰ ἔθνη, Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Ὁ δὲ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησε. Τὰ εἰδῶλα τῶν ἔθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων. Στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ὄψονται, ὠτα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀκούσονται, ῥίνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφρανθήσονται, χεῖρας ἔχουσι, καὶ οὐ ψηλαφήσουσι, πόδας ἔχουσι, καὶ οὐ περιπατήσουσιν· οὐ φωνήσουσιν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν. Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιτο οἱ ποιοῦντες αὐτά, καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς. Οἶκος Ἰσραὴλ ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστίν. Οἶκος Ἀαρῶν ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστίν. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἤλπισαν ἐπὶ Κύριον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῶν ἐστίν, Κύριος μνησθεὶς ἡμῶν εὐλόγησεν ἡμᾶς. Εὐλόγησε, τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, εὐλόγησε τὸν οἶκον Ἀαρῶν. Εὐλόγησε τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριον, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων. Προσθεὶ Κύριος ἐφ'

τόν Ἰσραὴλ καὶ ὑποχώρησε (ἐσχίσθηκε στά δύο), ὁ Ἰορδάνης διέκοψε τὴ ροή του, γιὰ νὰ περάσει. Τὰ ὄρη ἐσκιρτήσαν ὡς κριάρια καὶ τὰ βουνὰ ὡς ἀρνάκια. Τί σοῦ συνέβη θάλασσα καὶ ὑποχώρησες, καὶ σὺ Ἰορδάνη ἀνέκοψες τὸ ρεῦμα σου; Καὶ γιὰτί ἐσεῖς τὰ ὄρη ἀναπηδήσατε ὡς κριάρια καὶ τὰ βουνὰ ὡς μικρὰ ἀρνάκια; Μπροστά στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἐσείσθηκε ἡ γῆ τοῦ Σινᾶ μέ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰακώβ· Ὁ ὁποῖος μετέστρεψε τὴν πετρώδη ἔρημο σέ λίμνες νερῶν καὶ τὴν ἀπότομη κοφτερὴ πέτρα σέ πηγές νερῶν. (Σῶσε μας, Κύριε), ὄχι γιὰ τὴ δική μας δόξα καὶ ἀξία, ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα τοῦ ὀνόματός σου, καὶ γιὰ τὴν ἀξιοπιστία τῶν ὑποσχέσεών σου, γιὰ νὰ μὴ καταστραφοῦμε καὶ ποῦν τὰ ἔθνη· Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς τους; Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς μας ἔκανε καὶ στόν οὐρανὸ καὶ στή γῆ ὅλα ὅσα θέλησε. Τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν εἶναι ἀσήμι καὶ χρυσάφι, ἔργα ἀνθρώπινων χειρῶν· Στόμα ἔχουν καὶ δέν μποροῦν, νὰ μιλήσουν· Μᾶτια ἔχουν καὶ δέν μποροῦν νὰ δοῦν· Αὐτιά ἔχουν καὶ δέν μποροῦν νὰ ἀκούσουν· Μύτες ἔχουν καὶ δέν μποροῦν νὰ ὀσφρανθοῦν (νὰ μυρίσουν)· Χέρια ἔχουν καὶ δέν μποροῦν νὰ ψηλαφήσουν· Πόδια ἔχουν καὶ δέν μποροῦν νὰ περιπατήσουν· Οὔτε μποροῦν νὰ ἀρθρώσουν λέξη μέ τό λάρυγγά τους. Εἶθε νὰ γίνουν ὅμοιοι μέ αὐτά, αὐτοὶ πού τὰ κατασκευάζουν καὶ ὅλοι ὅσοι τὰ πιστεύουν. Ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, ἃς ἐλπίζει στόν Κύριο, γιὰτί εἶναι βοηθός καὶ ὑπερασπιστὴς τους. Ἡ ἱερατικὴ γενιά τοῦ Ἀαρῶν ἃς ἐλπίζει στόν Κύριο, γιὰτί εἶναι βοηθός καὶ ὑπερασπιστὴς τους. Οἱ προσήλυτοι (οἱ μὴ Ἰουδαῖοι, πού εὐλαβοῦνται τό Θεό) ἃς ἐλπίζουν στόν Κύριο, γιὰτί εἶναι βοηθός καὶ ὑπερασπιστὴς τους. Ὁ Κύριος

ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν. Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τῷ Κυρίῳ, τὴν δέ, γῆν ἔδωκε τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ πάντες οἱ καταβαίνοντες εἰς ἄδου, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογήσομεν τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμὸς ΠΕ'. (85).

Κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχός, καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὀσιός εἰμι, σῶσον τὸν δούλον σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκράξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν, Εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι σύ, Κύριε, χρηστός, καὶ ἐπιεικής, καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε. Ἐνώτισαι Κύριε, τὴν προσευχὴν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου. Οὐκ ἔστι ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου. Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου. Ὅτι μέγας εἶ σύ, καὶ

θά μᾶς θυμηθεῖ καὶ θά εὐλογήσει τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, θά εὐλογήσει τὴν ἱερατικὴν γενιὰ τοῦ Ααρῶν, θά εὐλογήσει τοὺς προσηλύτους πού σέβονται τὸ Θεόν, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους. Εἴθε νὰ προσθέσει ὁ Κύριος σ' ἐσᾶς νέες εὐλογίαι, σ' ἐσᾶς καὶ τὰ τέκνα σας. Εἴθε νὰ εἴσθε ἐσεῖς εὐλογημένοι πρὸς δόξαν Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· Ὁ ὑψιστος οὐρανὸς εἶναι κατοικία τοῦ Κυρίου, τὴν γῆν ὅμως τὴν ἔδωσε ὡς κατοικία στοὺς ἀνθρώπους. Δέν πρόκειται νὰ σέ δοξάζουν οἱ νεκροί, Κύριε, οὔτε ὅλοι πού κατεβαίνουν στὸν ἄδη, (γί' αὐτὸ βοήθησέ μας, νὰ ζοῦμε καὶ νὰ σέ δοξάζουμε). Ἀλλὰ θά δοξάζουμε τὸν Κύριον ἡμεῖς οἱ ζωντανοί· ἀπὸ τώρα ἡμεῖς καὶ στοὺς αἰῶνες οἱ ἀπόγονοί μας.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕ'. (85).

Στρέψε, Κύριε, τὸ αὐτί σου καὶ ἐπάκουσέ με, διότι ἐγώ εἶμαι φτωχός καὶ ἄθλιος κοινωνικά. Προφύλαξε τὴν ψυχὴν μου, γιατί ἐγώ εἶμαι ἀφοσιωμένος σ' ἐσένα· Σῶσε, Θεέ μου, τὸ δούλο σου, πού ἐλπίζει σ' ἐσένα. Ἐλέησέ με, Κύριε, γιατί σ' ἐσένα κράζω ὅλη τὴν ἡμέρα· Γέμισέ με χαρὰ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, γιατί σ' ἐσένα ὑψώσα τὴν ψυχὴν μου. Γιατί Ἐσύ, Κύριε εἶσαι ἀγαθός καὶ ἐπιεικής καὶ πολυέλεος, σέ ὅλους πού σέ ἐπικαλοῦνται. Δέξου στ' αὐτιά σου, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ δῶσε προσοχή στή φωνή τῆς παρακλήσεώς μου. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου ἔκραξα σ' ἐσένα, διότι (καὶ ἄλλοτε) μέ ἄκουσες. Δέν ὑπάρχει, Κύριε, ὁμοίος μ' ἐσένα μεταξύ τῶν θεῶν (τῶν εἰδωλολατρῶν), καὶ δέν ὑπάρχουν ἄλλα ἔργα ὅπως τὰ δικά σου. Ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ἔκανες, θά ἔλθουν καὶ θά προσκυνήσουν μπροστά σου, Κύριε, καὶ θά δοξάσουν τὸ ὄνομά σου. Διότι Ἐσύ εἶσαι

ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ Θεὸς μόνος. Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν ἀληθείᾳ σου, εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου. Ἐξομολογήσομαί σοί, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδιά μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ καὶ ἐρρῶσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου. Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανέστησαν ἐπ' ἐμέ, καὶ συναγωγή κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με, δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου. Ποίησον μέτ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ιδέτωσαν οἱ μισοῦντές με, καὶ αἰσχυνθήτωσαν. Ὅτι σὺ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα, γ'.

Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα...

Ἀπολυτίκιον. (Σελίς 39).

Καὶ νῦν...

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρὸς βεβούσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ

μέγας καὶ πραγματοποιεῖς θαυμάσια (ἔργα). Ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος Θεός. Ὁδήγησέ με, Κύριε, στὸ δρόμο (τοῦ θελήματός) σου, καὶ θά πορεύομαι σύμφωνα με τὴν ἀλήθειά σου ἄς εὐφρανθῆ ἡ καρδιά μου καθὼς θά σέβεται τὸ ὄνομά σου. Θα σέ ὑμῶν, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου, καὶ θά δοξάζω τὸ ὄνομά σου αἰώνια. Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι μεγάλο ἐπάνω μου, καὶ γλύτωσες τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὸν βαθύτατο ἄδη. Θεέ μου, παράνομοι (ἄνθρωποι) ἐξεγέρθηκαν ἐναντίον μου, καὶ συμμορία ἰσχυρῶν (ἀνθρώπων) ἀπαίτησαν τὴν ψυχὴ μου (ζήτησαν νά ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ μου), καὶ δέν σέ ἔλαβαν καθόλου ὑπόψη τους. Κι Ἐσύ, Κύριε καὶ Θεέ μου, εἶσαι σπλαχνικός καὶ ἐλεήμων, μεγαλόψυχος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός. Κοίταξέ με μέ ἀγάπη καὶ ἐλέησέ με· δῶσε τὴ δύναμή σου σ' ἐμένα τὸ δοῦλο σου, καὶ σῶσε τὸ γιό τῆς δούλης σου. Κάνε σ' ἐμένα θαῦμα γιὰ τὸ καλό μου, γιὰ νά τὸ δοῦν αὐτοὶ πού μέ μισοῦν, καὶ νά ντροπιαστοῦν. Διότι ἐσύ, Κύριε, μέ βοήθησες καὶ μέ παρηγόρησες.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλούϊα, γ'.

Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα ...

Ἀπολυτίκιο. (Σελίδα 39).

Καὶ νῦν ...

Ἐσύ πού γιὰ μᾶς γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ ὑπέμεινες σταύρωση, Ἀγαθέ, Ἐσύ πού λαφυραγωγῆσες τὸ θάνατο μέ θάνατο, καὶ ἔδειξες τὴν ἀνάστασι ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτούς πού ἔπλασες μέ τὸ χέρι σου· δείξε τὴ φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τὴ Θεοτόκο πού σέ γέννησε καὶ πρὸς βεβούει γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε, Σωτήρα μας,

σῶσον, Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Τροπάρια.

Θάμβος ἦν κατιδεῖν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς
Ποιητὴν, ἐν ποταμῷ γυμνωθέντα, Βάπτισμα ὑπὸ
δούλου, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, δεχόμενον ὡς δούλον,
καὶ χοροὶ Ἀγγέλων ἐξεπλήττοντο, φόβῳ καὶ χαρᾷ.
Μεθ' ὧν προσκυνοῦμέν σε, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Στίχ. Διὰ τοῦτο μνησθήσομαί σου ἐκ γῆς
Ιορδάνου καὶ Ἑρμωνιέμ. (Τό αὐτό).

Ὅτε πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον ὁ Πρόδρομος, τὸν
Κύριον τῆς δόξης, ἐβόα θεωρῶν· ἴδε, ὁ λυτρώμενος
τὸν κόσμον παραγέγονεν ἐκ φθορᾶς· ἴδε, ὅνεται
ἡμᾶς ἐκ θλίψεως· ἰδοὺ, ὁ ἁμαρτημάτων ἄφεισιν
χαριζόμενος, ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου Ἀγνῆς ἐλήλυθε
δι' ἔλεον, καὶ ἀντὶ δούλων, υἱοὺς Θεοῦ ἐργάζεται,
ἀντὶ δὲ σκότους φωτίζει τὸ ἀνθρώπινον, διὰ τοῦ
ὑδάτος τοῦ θείου Βαπτισμοῦ αὐτοῦ. Λοιπὸν δεῦτε
συμφώνως αὐτὸν δοξολογήσωμεν, σὺν Πατρὶ καὶ
Ἁγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Εἶδοσάν σε ὑδάτα ὁ Θεός, εἶδοσάν σε
ὑδάτα καὶ ἐφοβήθησαν. (Τό αὐτό).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν χειρὰ σου τὴν ἀψαμένην, τὴν ἀκήρατον
κορυφὴν τοῦ Δεσπότη (γ'), μεθ' ἧς καὶ δακτύλῳ
αὐτόν, ἡμῖν καθυπέδειξας, ἔπαρον ὑπὲρ ἡμῶν,
Βαπτιστά, ὡς παρησίαν ἔχων πολλήν· καὶ γὰρ
μείζων τῶν Προφητῶν ἀπάντων, ὑπ' αὐτοῦ
μεμαρτύρησαι. Τοὺς ὀφθαλμοὺς σου πάλιν δέ, τοὺς

λαὸ ἀπελπισμένο (ἐμᾶς).

Τροπάρια.

Ἦταν ἐκθαμβωτικό νὰ βλέπει κανεὶς τὸ Δημιουργό
τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, νὰ γυμνώνεται στὸν ποταμό καὶ
νὰ δέχεται ὡς δούλος βάπτισμα ἀπὸ δούλο (τὸν Πρόδρομο)
γιὰ τὴ σωτηρία μας. Καὶ τάγματα ἀγγελικὰ ἔμεναν
ἐκπληκτα ἀπὸ φόβο καὶ ἀπὸ χαρὰ. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς σέ
προσκυνοῦμε, σῶσε μας, Κύριε.

Στίχ. Γι' αὐτό θά σέ θυμηθῶ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ
Ιορδάνη καὶ τοῦ ὄρους Ἑρμών. (Τό ἴδιο).

Ὅταν ὁ Πρόδρομος ἐβλεπε τὸν Κύριο τῆς δόξης νὰ
ἔρχεται πρὸς αὐτόν, φώναζε· νά, ἦλθε αὐτός πού λυτρώνει
τὸν κόσμον ἀπὸ τὴ φθορά· νά, μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴ θλί-
ψη· νά, αὐτός πού χαρίζει ἀφειση ἁμαρτιῶν, ἦλθε ἀπὸ
εὐσπλαχνία ἐπάνω στὴ γῆ ἀπὸ Παρθένο Ἀγνή· καὶ ἀπὸ
δούλους μᾶς κάνει δούλους Θεοῦ· Ἀντὶ τοῦ σκότους, (ὅπου
ζοῦσαν), φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ νερό τοῦ θεϊκοῦ
βαπτίσματός του. Λοιπὸν ἐλάτε μὲ μιά φωνὴ νὰ τὸν δοξο-
λογήσωμε μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Σέ εἶδαν τὰ νερά, ὦ Θεέ μου, σέ εἶδαν τὰ νερά καὶ φο-
βήθηκαν. (Τό ἴδιο).

Δόξα ...Καὶ νῦν ...

Τό χέρι σου πού ἄγγιξε τὴν ἀγνή κεφαλὴ τοῦ Κυρίου
(γ'), μὲ τὸ ὅποιο καὶ μάλιστα μὲ τὸ δάχτυλο τὸν ὑπέδειξες
σ' ἐμᾶς, ὑψώσε το ἱκετευτικά γιὰ μᾶς, Βαπτιστά, γιατί
ἔχεις μεγάλη παρησία (θάραχος) πρὸς αὐτόν· ἐξ ἄλλου
χαρακτηρίσθηκες ἀπ' αὐτόν ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς
Προφῆτες. Ἀλλὰ καὶ τὰ μάτια σου πού εἶδαν τὸ Ἅγιο

τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατιδόντας, ὡς ἐν εἶδει
περιστερᾶς κατελθόν, ἀναπέτασον πρὸς αὐτὸν
Βαπτιστά, ἴλεων ἡμῖν ἀπεργασάμενος. Καὶ δεῦρο
στῆθι μεθ' ἡμῶν (ἐκ γ'.) ἐπισφραγίζων τὸν ὕμνον,
καὶ προεξάρχων τῆς πανηγύρεως.

Προκείμενον.

Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτῆρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΜΘ'. 8-- 15).

Τάδε λέγει Κύριος: Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά
σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι καὶ
ἔπλασά σε, καὶ ἔδωκά σε, καὶ ἔθηκά σε εἰς
διαθήκην Ἐθνῶν, τοῦ καταστήσαι τὴν γῆν, καὶ
κατακληρονομησαι κληρονομίας ἐρήμους, λέγοντα
τοῖς ἐν δεσμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ σκοτει·
Ἀνακαλύπτεσθε, ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς
βοσκηθήσονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς τρίβοις ἡ νομὴ
αὐτῶν, οὐ πεινάσουσιν, οὐδὲ διψήσουσιν, οὐδὲ
πατάξει αὐτοὺς ὁ καύσων, οὐδὲ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ
ἐλεῶν αὐτοὺς παρακαλέσει αὐτοὺς καὶ διὰ πηγῶν
ὕδατων ἄξει αὐτούς. Καὶ θήσω πᾶν ὄρος εἰς ὁδόν,
καὶ πᾶσαν τρίβον εἰς βόσκημα αὐτοῖς. Ἴδου οὗτοι
πόρρωθεν ἤξουσιν, οὗτοι ἀπὸ Βορρᾶ καὶ
θαλάσσης, ἄλλοι δὲ ἐκ γῆς Περσῶν.
Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ
γῆ, ῥηξάτω τὰ ὄρη εὐφροσύνην, καὶ οἱ βουνοὶ
δικαιοσύνην, ὅτι ἠλέησεν ὁ Θεὸς τὸν λαόν αὐτοῦ,
καὶ τοὺς ταπεινοὺς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ παρεκάλεσεν.
Εἶπε δὲ Σιών· Ἐγκατέλιπέ με Κύριος, καὶ ὁ Κύριος

Πνεῦμα νά κατεβαίνει ὡς περιστέρι, ὑψωσέ τα πρὸς αὐτόν,
Βαπτιστά, κάνοντάς τον σπλαχνικό ἀπέναντί μας. Καί ἔλα
στάσου μαζί μας (γ'.), ἐπισφραγίζοντας τὸν ὕμνο καὶ πρω-
τοστατώντας ἐσὺ στήν πανηγυρη.

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος εἶναι φωτισμός μου καὶ Σωτήρας μου.

Ὁ Κύριος εἶναι ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα: (ΜΘ'. 8-- 15).

Αὐτά λέγει ὁ Κύριος (πρὸς τὸ δούλο του). Στόν κατάλ-
ληλο καιρὸ σέ ἄκουσα, καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα πού εἶχες
ἀνάγκη σωτηρίας σέ βοήθησα, καὶ σέ ἔπλασα καὶ σέ
ἔδωσα ὡς νέα διαθήκη μέ τά ἔθνη, γιά νά ἀποκαταστήσεις
τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς, καὶ νά χαρίσεις κληρονομιά σέ
ἀνθρώπους ἔρημους (στερημένους ἀπό κληρονομιά). (Ὁ
δούλος αὐτός) θά πεῖ στοὺς φυλακισμένους· Βγεῖτε, καὶ
στοὺς κλεισμένους στό σκοτάδι· Βγεῖτε στό φῶς. Καί αὐτοὶ
ἐπανερχόμενοι κατὰ τὴν πορεία τους θά βρῖσκουν τροφή,
ναί, σέ ὅλους τοὺς δρόμους τους θά βρῖσκουν τροφή. Δέν
θά πεινάσουν, οὔτε θά διψήσουν, οὔτε θά τοὺς χτυπήσει ὁ
καύσωνας οὔτε ὁ ἥλιος, ἀλλά ὁ Θεός πού τοὺς
εὐσπλαχνίζει, θά τοὺς παρηγορήσει, καὶ θά τοὺς
ὀδηγήσει ἀνάμεσα ἀπό πηγές μέ νερό. Καί θά μεταβάλω
κάθε ὄρος σέ δρόμο βατό, καὶ σέ κάθε πορεία τους θά
ὑπάρχει τροφή γι' αὐτούς. Νά, ἔρχονται αὐτοὶ ἀπό μακριά·
ἄλλοι ἀπό τὸν βορρᾶ καὶ ἄλλοι ἀπό τὴ θάλασσα (τὴ Δύση)
καὶ ἄλλοι ἀπό τὴ χώρα τῶν Περσῶν (ἀπό τὴν Ἀνατολή).
Εὐφραίνεσθε, οὐρανοί καὶ ἄς σκιρτᾶ ἀπό ἀγαλλίαση ἡ γῆ·
τά ὄρη ἄς βγάλουν κραυγὴ χαρμόσυνη, διότι ὁ Θεός

ἐπελάθετό μου. Μὴ ἐπιλήσεται γυνὴ τοῦ παιδίου αὐτῆς; ἢ τοῦ μὴ ἐλεῆσαι τὰ ἔκγονα τῆς κοιλίας αὐτῆς; εἰ δὲ καὶ ταῦτα ἐπιλάθοιτο γυνή, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιλήσομαί σου εἶπε Κύριος.

Πρὸς Τίτον ἐπιστολή. (Β' . 11-14, & Γ' . 4-7).

Τέκνον Τίτε, ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν, καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι. Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, καὶ καθαρῶς ἑαυτῶ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων. Ὃτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιlanθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι, κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (Γ' . 1-18).

ἐλέησε τὸ λαὸν σου, καὶ παρηγόρησε ἐκείνους ἀπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ πού ταπεινώθηκαν. Ἡ Σιών εἶπε· Μὲ ἐγκατέλειψε ὁ Κύριος, ναί, ὁ Κύριος μ' ἐλησμόνησε. Εἶναι δυνατό νὰ λησμονήσῃ γυναίκα τὸ παιδί της, ὥστε νὰ μὴν ἐλεήσει τὸν καρπὸ τῶν σπλάχνων της; ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη μιά γυναίκα λησμονήσῃ τὰ παιδιά της, ἐγὼ ὁμῶς δὲν θὰ σέ λησμονήσω, εἶπε ὁ Κύριος.

Πρὸς τὸν Τίτο. (Β' 11-14, & Γ' . 47).

Παιδί μου, Τίτε, φανερώθηκε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ (μέ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ), πού εἶναι σωτήρια γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μᾶς παιδαγωγεῖ, ὥστε ἀφοῦ ἀρνηθοῦμε τὴν ἀσέβεια καὶ τίς κοσμικὲς ἐπιθυμίες, νὰ ζήσουμε μέ σωφροσύνη (σύνεση) καὶ δικαιοσύνη καὶ εὐσέβεια στὴν παροῦσα ζωὴ, περιμένοντας ἔτσι τὴ μακαριότητα πού ἐλπίζουμε, καὶ τὴ φανέρωση τῆς δόξας τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ὁποῖος παρέδωσε τὸν ἑαυτό του γιὰ χάρις μας, γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε ἀνομία καὶ νὰ μᾶς καθαρῶσιν γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὡς λαὸν σου ἐκλεκτό, πού δείχνει ζῆλο γιὰ καλά ἔργα. Καὶ ὅταν φανερώθηκε ἡ ἀγαθότητα καὶ ἡ φιlanθρωπία τοῦ Σωτῆρα μας Θεοῦ, ὄχι ἀπὸ ἔργα ἀρετῆς πού κάναμε ἡμεῖς, ἀλλὰ σύμφωνα μέ τὸ δικό σου ἔλεος, μᾶς ἔσωσε μέ τὸ λουτρό τῆς ἀναγεννήσεως (τὸ Βάπτισμα) καὶ ἀνανεώσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἔχυσε πλούσιο ἐπάνω μας, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος μας, ὥστε δικαιωμένοι μέ τὴ χάρις Ἐκείνου, νὰ γίνουμε κληρονόμοι αἰωνίου ζωῆς σύμφωνα μέ τὴν ἐλπίδα μας.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Γ' . 1-18).

Εν ἔτει πεντεκαίδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας
 Τιβερίου Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Ποντίου
 Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς
 Γαλιλαίας Ἡρώδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ
 αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰουραίας καὶ
 Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς
 ἐπὶ ἀρχιερέως Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα
 Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ.
 Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περὶχωρον τοῦ Ἰορδάνου
 κηρῦσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν
 ἁμαρτιῶν, ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ λόγων Ἡσαΐου
 τοῦ προφήτου· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ,
 Ἔτοιμάσατε τὴν ὁδὸν κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς
 τρίβους αὐτοῦ. Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καὶ
 πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται, καὶ ἔσται τὰ
 σκολιά εἰς εὐθείαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς
 λείας· καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.
 Ἔλεγεν οὖν τοῖς ἐκπορευομένοις ὄχλοις
 βαπτισθῆναι ὑπ’ αὐτοῦ, Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς
 ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;
 ποιήσατε οὖν καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας· καὶ
 μὴ ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς, Πατέρα ἔχομεν τὸν
 Ἀβραάμ, λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν
 λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ. Ἦδη δὲ
 καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων κεῖται·
 πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν
 ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Καὶ ἐπηρώτων
 αὐτὸν οἱ ὄχλοι λέγοντες, Τί οὖν ποιήσωμεν;
 ἀποκριθεὶς δὲ λέγει αὐτοῖς· Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας

Κατὰ τὸ δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερί-
 ου Καίσαρα, ὅταν ἡγεμόνευε ὁ Πόντιος Πιλάτος στήν
 Ἰουδαία, καὶ ἦταν τετράρχης στή Γαλιλαία ὁ Ἡρώδης, στήν
 Ἰουραία καὶ τὴν Τραχωνίτιδα χώρα ὁ Φίλιππος ὁ ἀδελφός
 του, καὶ στήν Ἀβιληνὴ ὁ Λυσανίας, ὅταν ἦταν ἀρχιερέας ὁ
 Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, ἦλθε ἐντολὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ στό Ἰωάννη
 τὸ γιό τοῦ Ζαχαρία, πού ἦταν στήν ἔρημο, καὶ ἦλθε σέ ὅλα
 τὰ περὶχωρα τοῦ Ἰορδάνη κηρῦσσοντας βάπτισμα μετα-
 νοίας γιὰ συγχώρηση ἁμαρτιῶν, (καὶ ἦλθε) σύμφωνα μέ
 ὅσα εἶχαν γραφεῖ στό βιβλίο τῶν προφητειῶν τοῦ Ἡσαΐα
 τοῦ Προφήτου πού ἔλεγε· «Φωνὴ ἀνθρώπου ἀκούεται στήν
 ἔρημο πού λέγει· Ἔτοιμάστε τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου, κάνετε
 εὐθεῖς (ὄμαλούς) τοὺς δρόμους του. Κάθε χαράδρα θά γε-
 μίσει, καὶ κάθε ὄρος καὶ βουνό θά χαμηλώσει, καὶ ἔτσι τὰ
 στραβά καὶ ἀνώμαλα θά ἰσιώσουν, καὶ οἱ τραχεῖς πετρώ-
 δεις δρόμοι θά λειανθοῦν (θά ὀμαλοποιηθοῦν)· αἱ τότε θά
 δεῖ κάθε ἄνθρωπος τὴ σωτηρία πού ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεό».
 Ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης στά πλήθη πού ἔβγαιναν νά
 βαπτισθοῦν ἀπ’ αὐτόν· Ἀπόγονοι φαρμακερῶν ὀχιῶν,
 ποιός σὰς ὑπέδειξε νά φύγετε ἀπὸ τὴν ὀργή, πού πρόκει-
 ται νά ξασπάσει σέ λίγο; κάνετε λοιπὸν καρπούς ἀξίους
 τῆς μετανοίας, καὶ μὴν ἀρχίσετε νά λέτε στους ἑαυτούς
 σας· Ἔχομε πατέρα τὸν Ἀβραάμ· σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι
 μπορεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ τίς πέτρες αὐτές νά ἀναδείξει τέκνα γιὰ
 τὸν Ἀβραάμ. Τώρα πλέον ἡ ἀξίνα (τὸ τσεκούρι) βρίσκεται
 στή ρίζα τῶν δένδρων· κάθε δένδρο λοιπὸν πού δέν κάνει
 καρπὸ κόβεται καὶ ρίχνεται στή φωτιά. Καὶ τὸν ρωτοῦσαν
 τὰ πλήθη λέγοντας· Τί νά κάνουμε λοιπὸν; Ἀποκρίθηκε
 καὶ λέγει σ’ αὐτούς· Ὅποιος ἔχει δύο χιτῶνες (πουκάμισα),

μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι, καὶ ὁ ἔχων βρώματα ὁμοίως ποιείτω. Ἦλθον δὲ καὶ τελῶναι βαπτισθῆναι καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Διδάσκαλε, τί ποιήσωμεν; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε. Ἐπηρώτων δὲ αὐτόν καὶ στρατευόμενοι λέγοντες· Καὶ ἡμεῖς τί ποιήσωμεν; καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδένα διασεΐσητε μηδὲ συκοφαντήσητε, καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν. Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστός, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης ἅπασιν λέγων· Ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνευματι ἁγίῳ καὶ πυρὶ· οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ διακαθαῖραι τὴν ἄλωνα αὐτοῦ καὶ συναγαγεῖν τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν.

Μὴ δὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαάκ τὸν δούλον σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15-16).

ἄς δίνει σ' αὐτόν πού δέν ἔχει, καὶ ὅποιος ἔχει τροφίμα, νά κάνει τό ἴδιο. Ἦλθαν ὁμως καὶ τελῶνες, νά βαπτισθοῦν καὶ τοῦ εἶπαν· Διδάσκαλε, τί νά κάνουμε; κι ἐκεῖνος τούς εἶπε· Μὴν εἰσπράττετε τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτό πού ὀρίζει ὁ νόμος. Τόν ἐρωτοῦσαν καὶ στρατιωτικοὶ λέγοντας· Κι ἡμεῖς τί νά κάνουμε; καὶ τούς εἶπε· Κανένα μὴ κατηγορήσετε συκοφαντικά, καὶ μὴν ἐκβιάσετε (γιά χρήματα), καὶ νά ἀρκεῖσθε στό μισθό σας. Καὶ ἐνῶ ὁ λαός περιμένε (τό Μεσσία), καὶ ὅλοι διαλογίζονταν μέ τό νοῦ τους γιά τόν Ἰωάννη, μήπως εἶναι αὐτός ὁ Χριστός, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰωάννης σέ ὅλους καὶ εἶπε· Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μέ νερό, ἔρχεται ὁμως αὐτός πού εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ μένα, τοῦ ὁποίου δέν εἶμαι ἄξιος νά λύσω τό κορδόνι ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του (τά παπούτσια του)· αὐτὸς θά σᾶς βαπτίσει μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τῇ φωτιά τῆς χάριτός του. Αὐτὸς κρατᾶ τό φτυάρι στό χέρι του, καὶ θά καθαρῖσει τό ἄλωνα του, καὶ θά συνάξει τό σιτάρι (τούς δικαίους) στήν ἀποθήκη του (στή Βασιλεία του), καὶ τό ἄχυρο (τούς κακούς) θά τό κάψει μέ φωτιά πού δέ σβήνει ποτέ (μέ κόλαση). Πολλά λοιπόν καὶ ἄλλα ἐκήρυττε πρὸς τὸν λαό στηρίζοντάς τον καὶ παρηγορώντας τον.

(Κύριε), γιά τό ὄνομά σου τό ἅγιο μὴ μᾶς ἀφήσεις νά χαθοῦμε ὀλοτελα, καὶ μὴν ἀθετήσεις τὴ διαθήκη σου (τῇ συμφωνία πού ἔκανες μέ τούς προπάτορές μας), καὶ μὴν ἀπομακρύνεις τό ἔλεός σου ἀπὸ μᾶς γιά χάρη τοῦ ἀγαπημένου σου Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ τοῦ δούλου σου καὶ τοῦ Ἰσραὴλ (τοῦ Ἰακώβ) πού ἦταν ἀφοσιωμένος σ' ἐσένα.

Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 15-16).

Τὸ Κοντάκιον. (Σελίς 43-44).

Κύριε ἐλέησον. Μ΄.). (Σελίδες 44).

«Ὁ ἐν παντί καιρῶ...». (Σελίδα 44).

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἧ ἐπὶ τοῦ ζωοποιῦ Ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι Ληστῇ, τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὡδοποίησας εἴσοδον, καὶ θανάτῳ, τὸν θάνατον ὤλεσας, ἰλάσθητι καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου. Ἠμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἵκετεύομεν τὴν σὴν ἀνείκαστον ἀγαθότητα. Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἀμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα, ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι. Καὶ οὕτω τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσωμεν, ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραϊνομένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη, καὶ ἀγαλλίασις τῶν

Κοντάκιο. (Σελίδα 43-44).

Κύριε ἐλέησον (40). (Σελίδα 44).

«Ὁ ἐν παντί καιρῶ...». (Σελίδα 44).

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐσύ πού ἔδειξες μεγαλοψυχία γιὰ τίς δικές μας ἀμαρτίες, καὶ μᾶς ἔφερες μέχρι τὴν ὥρα αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία κρεμασμένος ἐπάνω στοῦ ζωοποιῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ἄνοιξες στόν εὐγνώμονα ληστή τὴν εἴσοδο στόν παράδεισο, καὶ κατήργησες τὸ θάνατο μέ τὸ θάνατό σου, λυπήσου ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀναξίους δούλους σου. Διότι ἀμαρτήσαμε καὶ ἀνομήσαμε, καὶ δέν εἴμαστε ἄξιοι νὰ σηκώσουμε τὰ μάτια μας καὶ νὰ δοῦμε τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· διότι ἐγκαταλείψαμε τὸ δρόμο τῆς δικαιοσύνης σου (τῶν ἀρετῶν), καὶ πορευθήκαμε σύμφωνα μέ τὰ θελήματά μας. Ἀλλά ἵκετεύουμε τὴ δική σου ἀνυπολόγιστη ἀγαθότητα. Λυπήσου μας, Κύριε, σύμφωνα μέ τὸ πολὺ ἔλεός σου, καὶ σῶσε μας πρὸς χάρη τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου, διότι πέρασαν μέσα στή ματαιότητα (χαμένες) οἱ ἡμέρες μας. Βγάλε μας μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου μας (τοῦ διαβόλου), καὶ συγχώρησέ μας τὰ ἀμαρτήματα, καὶ νέκρωσε τὸ σαρκικό μας φρόνημα· Ὡστε, ἀφοῦ ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο, νὰ ντυθοῦμε τὸν νέο, καὶ νὰ ζήσουμε μαζί μ' ἐσένα, τὸν δικό μας Δεσπότη (Κύριο) καὶ κηδεμόνα. Καὶ ἔτσι, ἀκολουθώντας τὰ δικά σου προστάγματα, νὰ καταλήξουμε στὴν αἰώνια ἀνάπαυση, ὅπου ὑπάρχει ἡ κατοικία ὄλων αὐτῶν πού εὐφραίνονται (κοντά σου). Διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ πραγματικὰ ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση αὐτῶν πού σέ

<p>ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).</p>			<p>ἀγαποῦν, Χριστέ Θεέ μας καί σ' ἐσένα ἀναπέμπομε (προσφέρουμε), τὴ δόξα, μαζί μέ τόν Ἀναρχό σου Πατέρα, καί τό Πανάγιο καὶ Ἀγαθό καὶ Ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καί πάντοτε καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό . Σελίδα 16-17).</p>
---	--	--	---